

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1996 - ΕΤΟΣ ΜΣΤ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 883 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1996

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καί τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος
καί ἀπανταχοῦ.

Χάρις, ἔλεος καί εἰρήνη παρὰ τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐφθάσαμεν καί πάλιν, εἰς τό ἱερόν Σπήλαιον καί Θεοδέγμονα φάτνην συνοδίην ἔχοντες καί ὀδηγόν πίστεως ἡμῶν τόν Ἀστέρα. Ἀλλά νῦν ἔνδωθεν τοῦ Σπηλαίου ἱστάμενοι:

“δεῦτε ἴδομεν πιστοί πού ἐγεννήθη ὁ Χριστός” ἡ ἀπαρχή τῶν Υἱῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν κληρονόμων τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, “προορίσας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν”. (ΕΦΕΣ. 1,5).

Μνημονεύομεν ὅτι ὁ Θεός Πατήρ ἀποφασίζει, ἵνα πέμψη Αὐτόν εἰς τήν Οἰκουμένην, ὅπως σαρκωθῇ καί σώσῃ ταύτην: “ὅταν δέ πάλιν εἰσαγάγῃ τόν πρωτότοκον εἰς τήν οἰκουμένην.... καί προσκυνησάτωσαν αὐτόν πάντες οἱ Ἀγγελοι Θεοῦ” (ΕΦΕΣ. 1,6). Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ Πατρός, γεννηθεῖς ὑπό τοῦ Πατρός προαιωνίως: “ἐν αὐτῷ εὐδόκησεν, πᾶν τό πλήρωμα κατοικῆσαι καί δι’ αὐτοῦ ἀποκατασταλῆσαι τά πάντα εἰς αὐτόν” (ΚΟΛΑΣ. 1,19,2), ποιμένες: “ἀγραυλοῦντες καί φυλλάσσοντες φυλακάς τῆς νυκτός ἐπὶ τήν ποίμνην αὐτῶν” (ΛΟΥΚ. 2,8) ἄνδρες εὐσεβεῖς ὄντες ἠξιώθησαν πρό παντός ἄλλου τῆς ἀγγελιοφανείας.

Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὁ τῶν βουλῶν καί τοῦ ἐλέους Κυρίου Ἀγγελος εὐαγγελίζεται αὐτοῖς χαράν μεγάλην: “ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὃς ἐστί Χριστός Κύριος ἐν πόλει Δαβίδ” (ΛΟΥΚ. 2,10,11) ὁ ἀναμενόμενος, ὁ προσδοκώμενος Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ (ΙΩΑΝ. 1,50-11,27), ὃστις εἶχε τήν χάριν καί δύναμιν τοῦ Ἁγίου πνεύματος, πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς, Βασιλεῖς καί Προφῆται τῶν Ἰουδαίων ἢ τύποις αὐτῶν, τοῦ κατ’ ἐξοχήν Χριστοῦ Κυρίου, τοῦ αἰνοῦντος ἐν αὐτῷ τό Ἀρχιερατικόν, Προφητικόν καί Βασιλικόν ἀξίωμα (Π.Ρ.Β.Λ.ΨΑΛΜ. 2 καί 17, ΔΑΝΙΗΛ α, 25).

Καί ἐξαίφνης τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, ἔψαλλον τόν ὕμνον: “δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”. Ὁ Ἀγγελικός οὗτος ὕμνος, ὁ ὁποῖος εἶναι αἶνος πρὸς τόν Θεόν, ἐξυμνεῖ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τόν τοιοῦτον ταπεινῶς ἐν τῇ γῇ γεννηθέντος Σωτῆρος, ὅστις ὁ ἔσχατος τῶν θνητῶν ἐγεννήθη ἐν φάνη τῶν ζώων, ἄνευ οὐδεμιᾶς πανηγύρεως, χαρᾶς καί πομπῆς, ἡ ὁποία εἴθισται ἰδίως κατὰ τὴν γέννησιν τῶν δυνατῶν τῆς γῆς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Διὰ τοῦτο λοιπόν, ἡ ἔλευσις ὁλοκλήρου τῆς ἀγγελικῆς στρατιᾶς εἶχε καί τοῦτο, ἵνα μεγαλῶνῃ καί δοξάσῃ αὐτόν τόν Σωτῆρα, τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν, τόν Μεσσίαν, διὰ τοῦ ὁποίου δοξασθήσεται ἐν οὐρανοῖς ὁ Θεός, θά εἰρηνεύσῃ δέ ἡ γῆ πρὸς τόν καταλλαγέντα Θεόν, ἀπεκατεστάθῃ πλέον ἡ σχέση καί ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων καί οὕτως ἐγένετο ἀντικείμενον τῆς εὐμενείας καί εὐαρεσκείας τοῦ Ἀγίου Θεοῦ: “ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”.

Μεγαλοπρεπῶς πανηγύριζεν ὁ οὐρανός τὴν κοσμοσωτήριον γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, ἐνῶ τοσούτω πενιχρῶς ἡ γῆ τόν ὑπεδέχθη.

Μετ’ ἐλπίδος λοιπόν καί ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς δοξάσωμεν καί αἰνέσωμεν καί ἡμεῖς μετὰ τῶν οὐρανίων δυνάμεων, ἀφοῦ διέλθωμεν εἰς Βηθλέεμ, ἵνα ἴδωμεν τό παιδίον τῷ ἐν Σπηλαίῳ τεχθέν, τόν πρό αἰώνων Θεόν ἡμῶν, τό πανάγιον ὄνομα τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρός διὰ τὴν τελεσθεῖσαν σωτηρίαν. Μετὰ τῶν Ἀγγέλων δέ ψάλλωμεν: “δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”. Τῇ προτροπῇ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας φροντίσωμεν πρό πάντων, κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας νά ἀσκήσωμεν μετὰ προθυμίας καί δαψιλῶς τὴν ὀφειλετικὴν πρὸς ἀπόρους καί ἐνδεεῖς ἀδελφούς εὐπορίαν, ὅπως καί αὐτοὶ ἐορτάσωσι προσηκόντως τὴν μεγάλην καί χαρμόσυνον ἐορτήν. Οὕτως θά ἔχωμεν πάντοτε ἀρωγόν τόν Κύριον, ἐνισχύοντα καί ὁδηγοῦντα ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ταῦτα ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ ἀπευθύνοντες εἰς ὑμᾶς, εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως τὴν μεγάλην ταύτην ἐορτήν διέλθῃτε ἐν ὑγείᾳ καί χαρᾷ, μετὰ χρηστῶν δέ ἐλπίδων ἀπαντήσετε τόν ἐπὶ θύραις νέον σωτήριον τῆς χρηστότητος Κυρίου ἐνιαυτόν.

Τῷ Κυρίῳ καί Σωτῆρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ καί τῆς πανάγνου αὐτοῦ Μητρός καί ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων ἡμῶν καί ἡ χάρις καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπευχόμεθα πατρικῶς, ὅπως συμπορεύεται μεθ’ ἡμῶν, πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Προσοχή. Ἀπὸ τὴν Διεύθυνση τῆς «Φ.Ο.» γίνεται γνωστό εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ συνδρομαὶ ἢ δημοσιογραφικὸ ὑλικό, νά ἀποστέλλονται μόνο εἰς τὰ γραφεῖα Κάνιγγος 32,3ος ὄροφος ἀπ’ ὅπου καί ἐκδίδεται τό περιοδικό.

Πήραμε τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῆς, λόγῳ τῆς κακόβουλης δημοσιεύσεως τοῦ τηλεφώνου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος εἰς τὰ ἐγκόλπια (ἡμερολόγια) ἔτους 1997 ἀπὸ τόν Ἐπίσκοπο Πειραιῶς κ. Βικέντιο, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ὁποίου καί ἐκδόθησαν ἐνῶ ἔπρεπε νά ἀναγραφοῦν μόνο τὰ τηλέφωνα τῶν γραφείων τῆς Διεύθυνσης τοῦ Περιοδικοῦ.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ
ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ
ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
Κ.Κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1996

«Ίδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντί τῷ λαῷ ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος, ἐν πόλει Δαυΐδ».

(Λουκ. β'. 10)

Χαράν μεγάλην, ὅπως λέγει ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ἔφερεν εἰς τόν κόσμον ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Εἶνα μεγάλη ἡ χαρά αὐτή, διότι ὁ Θεός, ἀπό μεγάλην ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον, ἔστειλε τόν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν ἐδῶ εἰς τήν γῆν, διὰ νά διδάξῃ εἰς τό ἀνθρώπινον γένος τήν ἀλήθειαν, τήν ἀρετὴν καί τήν ἀγιότητα καί διὰ νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον διὰ τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας.

Ἡ «Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν», ὅπως ὀνομάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τήν ὄντως μεγίστην ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, εἶναι παγκόσμιος χριστιανικὴ ἑορτὴ συγκινοῦσα βαθύτατα πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν καί συνεγείρουσα τὰ ἐκ παντός γένους καί φυλῆς καί γλώσσης πλήθη τῶν Χριστιανῶν πρὸς πανηγυρικόν ἑορτασμόν τῆς μεγάλης καί ἀγίας ἡμέρας. Καί φυσικόν τοῦτο, ἀφοῦ ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς καί ἐν φάτνῃ ἀνακληθεὶς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπετέλεσε τήν παγκόσμιον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐλπίδα καί ἐδικαίωσε πλήρως τήν προφητείαν τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ πρὸς τόν υἱόν του Ἰούδαν: «Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἄν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν» (Γενέσ. μθ' 10).

Ἄγρυπνος ἡ θεία Πρόνοια, ἡ θεία ἀγάπη καί σοφία, ἀπὸ τήν ὥραν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων Ἀδάμ καί Εὕας κατύθυνε τήν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τό ἄριστον τέλος τῆς τῆν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσιν καί σωτηρίαν τῆς. Ἄγρυπνος πάλιν ἡ αὐτὴ θεία Πρόνοια κατύθυνε καί ἐρύθμιζε κατὰ τόν ἄριστον τρόπον τὰ τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θείου

Σωτῆρος καί Λυτρωτοῦ. Μέ στόματα ἁγίων Προφητῶν αἰῶνας προτίτερα προανήγγειλε τήν ἐκ Παρθένου καί ἐν τῇ Βηθλεὲμ κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ Υἱοῦ Του ὁ Θεός. Μέ νόμους καί διατάγματα ἐθνικῶν ἡγεμόνων καί βασιλέων κατύθυνε τήν ἐκπλήρωσιν τῶν προφητειῶν Του. Τὰ πάντα ἐκινήθησαν εἰς τήν διακονίαν τοῦ θείου Μυστηρίου. Οὐρανὸς καί γῆ ὑπηρέτησαν τήν μεγάλην βουλήν τοῦ Ὑψίστου. Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι καί ἀνήγγειλαν καί ἀνύμνησαν καί ἐπροσκύνησαν τό σωτήριον γεγονός καί αὐτόν τόν Σωτῆρα.

Ὅταν ἐσυμπληρώθησαν αἱ ἡμέραι νά γεννήσῃ, ἐγέννησεν ἡ παρθένος τόν μονογενῆ Υἱόν τῆς, τόν ἐτύλιξε μέ σπάργανα, ὅπως τῆς ἦτο δυνατόν τότε, καί ἐπειδὴ δέν εὐρέθη τόπος εἰς τό πανδοχεῖον πού ἔμειναν οἱ ἄνθρωποι, τόν ἔβαλε εἰς τήν φάτνην τῶν ζώων, τῶν ἀλόγων ζώων, διὰ νά εὕρῃ θαλπωρὴν καί περίθαλψιν τό θεῖον Βρέφος.

Τό Θεῖον Βρέφος «ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ». Αὐτό τό βρέφος εἶναι ὁ Κύριος καί ὁ Θεός μας, «ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί κύριος τῶν κυριευόντων», «ὁ ἔχων θρόνον οὐρανόν καί ὑποπόδιον τήν γῆν», ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Πατρός. Καί τώρα «ὁ ἄναρχος ἄρχεται καί ὁ Λόγος σαρκοῦται», «σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου», «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν».

Θά ἐπερίμενε κανεὶς νά τόν ἴδῃ νά ἔρχεται ὡς βασιλεὺς ἑνδοξος καί κραταῖος, ἀφοῦ ἔρχεται νά σώσῃ τόν πεπτωκότα ἄνθρωπον. Τό ἀντίθετον ὅμως κάμνει. Γεννᾶται εἰς τό σπῆλαιον βρέφος ἀδύνατον, πτωχός, ἄσημος, ὡσάν περιφρονημένος ὁ ὑπερούσιος Θεός! Ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεώς του δείχνει θεῖαν, ἀπειρον ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον. Τὰ περιστατικά τῆς γεννήσεως Του φανερῶνουν ἄκραν ταπείνωσιν. Αἱ δύο αὐταὶ ἀρεταὶ ἐκλάμπουν κατὰ τήν γέννησίν Του.

Κοντά εις τήν ἁγίαν Φάνην κάθεται σιωπηλή καί προσβλέπει μέ ἄφατον στοργήν τό Θεῖον Βρέφος ἡ Παναγία Μπέρα. Τιμή πού τῆς ἔγινε! Τί μακαρία μπέρα πού ἀνεδείχθη! Μοναδική εις τόν κόσμον ἡ Μιτροπάρθενος κόρη, ἡ ὁποία ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἐγέννησεν, ἐγαλόυκησεν, ἀνέθρεψεν ὡς ἄνθρωπον τόν Κύριον τῆς δόξης.

Ἐκπληκτος ὁ λογικός ἄνθρωπος στέκει ἐμπρός εις τό μέγα γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Τό γεγονός τοῦτο εἶναι «μυστήριον μέγα» «χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον», «ὅ ἐτέραις γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καί προφήταις ἐν πνεύματι» (Ἐφεσ. γ' 5).

Καί ἐορτάζομεν χαρμόσυνα Χριστοῦγεννα, προσκυνοῦντες τό μέγα τοῦτο τῆς εὐσεβείας Μυστήριον. Τό προσκυνοῦμεν, ἀλλά δέν τό κατανοοῦμεν, ὅσο δυνατοί τόν νοῦν καί σοφοί τήν γνῶσιν καί ἄν εἴμεθα. Νοεῶς παρά τήν φάνην τῆς Βηθλεέμ καί προσωπικῶς εις τούς ἱερούς μας ναούς προσερχόμεθα μέ πίστιν καί εὐλάβειαν πολλήν, μέ κατάνυξιν, μέ ἀγαλλίασιν ψυχῆς, καί προσκυνοῦμεν τό Μυστήριον, καί δεχόμεθα τόν Σωτῆρα διά τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, χωρίς καί νά τό κατανοοῦμεν, καί θέλομεν καί ποθοῦμεν νά τό κατανοήσωμεν, νά εἰσέλθωμεν εις τό βάθος τοῦ θεῖου Μυστηρίου, νά ἴδωμεν εις ὅλην τήν ἔκτασιν «τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ» (Ἐφεσ. γ' 9). Ἀλλά καί πάλιν ὡς εἴπωμεν:

Τί νά ἐννοήσωμεν; Μέ ποίαν δύναμιν καί σοφίαν ὁ μικρός καί περιορισμένος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου θά εἰσέλθῃ εις τόν ἄπειρον νοῦν τοῦ Θεοῦ, νά ἐρευνήσῃ τὰ ἀπόρρητα καί νά ἐξικνιάσῃ τὰ ἀνεξικνιάστα; Μόνον τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ «πάντα ἐρευνᾷ, καί τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ». Ὁ ἄνθρωπος πιστεύει. Πιστεύει, ὅτι εις τό σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος καί «ὁ ἄναρχος ἄρχεται καί ὁ Λόγος σαρκοῦται» ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ μονογενής, «μή ἐκστάς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος», «ἄνθρωπος γενόμενος διά φιλανθρωπίαν». Ὅχι διά νά κρίνῃ, ἀλλά διά νά σώσῃ τόν πτωχόν καί ἔρημον ἄνθρωπον, τόν ἀδύνατον καί τραυματισμένον, τόν ἁμαρτωλόν καί ἔνοχον καί ἀποξενωμένον ἀπό τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, τόν κατάδικον τοῦ Ἄδου. Θέλει νά τόν καθάρισῃ, νά τόν χαριώσῃ, νά τόν πλουτίσῃ, νά τόν ἀνυψώσῃ ἀπό τήν γῆν εις τόν οὐρανόν καί νά τόν καταστήσῃ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Νομίμως εκπροσωπούμενον
ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ.
Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ.
Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας
κ. Ἀθανασίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32
Τ.Κ. 106 82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 3828280 - 3647365
FAX: 3647365

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας
κ. Ἀθανάσιος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:
Ἑτησία, δραχμαὶ 1000
Ἐξωτερικοῦ:
Ἑτησία, δολλάρια Ἀμερικῆς 50

Τιμή φύλλου δρχ. 100

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
ΜΟΝΤΑΖ- ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΣΤΙΑΒΗ Ε.Π.Ε. - Γεραίου 7Α
Ὁμόνοια τηλ.: 5241112

Ἀριθμ. Πρωτ. 1307

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1997 Ν.Η

Β Ε Β Α Ι Ω Σ Ι Σ

Ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνος Κολο-
τούρος, μέ τὴν ιδιότητα τοῦ Ταμῆ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου "ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ" βεβαιῶ ὅτι στὸν μέχρι σήμερα γενόμενον ἔλεγχον εἰς τὰ βιβλία τοῦ Ταμείου
τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερόμενου Σωματείου, οὐδέποτε ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς Παΐσιος Λου-
λουργάς ἔχει προσφέρει χρηματικὸ ποσὸ ἢ ἄλλο τί γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ Σωματείου μας.

ΔΙΑ ΤΟ Δ.Σ.

Ο ΒΕΒΑΙΩΝ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

εὐλογημένον παιδί τοῦ Θεοῦ καὶ ἑνδοξον κληρο-
νόμον ζωῆς ἀφθάρτου καὶ αἰωνίου.

Ζητοῦμεν νά ἐννοήσωμεν τό Μυστήριον τῆς
θείας ἐνανθρωπίσεως. Κανείς ὅμως δέν ἤμπορεῖ
νά εἰσέλθῃ εἰς τό βάθος τοῦ ὑπερφυοῦς αὐτοῦ
γεγονότος, παρά μόνον ἐκεῖνος, πού εἶναι
γεμᾶτος ἀπό ἀγάπην. Ὅπως ἡ ἀγάπη τό κατε-
σκεύασεν, ὁμοίως καί ἡ ἀγάπη τό κατανοεῖ, ὅσον
εἶναι δυνατόν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νά ἐννοήσῃ.
Ἡ ἀγάπη κατανοεῖται διὰ τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἀδύ-
νατον εἰς ἄνθρωπον, πού δέν ἀγαπᾷ τόν Θεόν
καί δέν αἰσθάνεται τήν δύναμιν τῆς ἀγάπης αὐτῆς
νά τόν ὑψώνῃ πρός τόν ἀγαπῶντα Θεόν· εἶναι
ἀδύνατον εἰς τόν χριστιανόν πού δέν ἠγάπησε
τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρα του μέ ὅλην τήν
θέρμην τῆς ψυχῆς του, ὥστε αὐτή ἡ ἀγάπη νά
ἐνθρονίσῃ τόν Κ.Η.Ι. Χριστόν προσωπικόν
Σωτῆρα καί Λυτρωτὴν μέσα του, ἀδύνατον νά
ἐννοήσῃ τό μυστήριον τῆς ἀγάπης ὅσον ὀξύ
πνεῦμα, ὅσον σοφός καί ἄν εἶναι... Ἀλλ' ὅμως...

Δέν χωρεῖ καμία ἀμφιβολία ὅτι **ἠθικῶς**,
εὐρισκόμεθα πρός μιᾶς ἀνηκούστου ἀποχαλινώ-
σεως, **θρησκευτικῶς** πρό μιᾶς ἀγνώστου εἰς
τήν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ, καί
ἐκκλησιαστικῶς πρό μιᾶς ἀληθοῦς συγχύσεως,
ὡς πρός ὅ,τι ἀποτελεῖ τήν ἐκκλησιαστικὴν θεσμο-
θεσίαν, πρό ἀπαρδειγματίστου ἀδιαφορίας τῶν
πιστῶν πρός ὅ,τι Ὁρθόδοξον καί πρό, ἄνευ
προηγούμενου, κυκλώσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπό
παντοειδῶν ἐχθρῶν τῆς.

Ὁ τεχνικός «Πολιτισμός» προεκάλεσεν ἀληθῆ
ναυτίαν εἰς ὅλον τόν κόσμον, ὅστις κυριολε-
κτικῶς «ἐξερριζώθη» ἀπό τὰς ἠθικάς παραδόσεις
του, ἀπεγειώθη μαζί μέ τούς πυραύλους καί τούς
δορυφόρους του, διὰ νά κρημνισθῇ ἐκεῖθεν εἰς
τήν ἄβυσσον τῆς ἀπωλείας. Ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ
κόσμου ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ **Ὁρθοδοξία**. Αὐτή
εἶναι ἡ πίστις καί ὁμολογία μας. Ἡ ἀγάπη καί ἡ
λατρεία μας. Ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς εἶναι ὁ
Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ μονογενής, Θεός τέλειος, ὡς
πατήρ. Καί αὐτόν προσκυνοῦμεν καί ἡμεῖς, αὐτόν
ἀνυμνοῦμεν μαζί μέ τούς ἐνδόξους Ἀγγέλους
πού ἐδοξολόγησαν τήν κατὰ σάρκα γέννησιν
Του. Αὐτόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, λατρεύομεν. Ἡ
ψυχὴ μας ἄλλον Θεόν δέν γνωρίζει. Ἡ καρδία
μας, ἄλλον Κύριον δέν ἔχει. Τὰ χεῖλη μας ἄλλον
Σωτῆρα δέν ὁμολογοῦν, καί δέν ψάλλουν, δέν
προσκυνοῦν ἄλλο ὄνομα καί πρόσωπον, παρά
μόνον τόν Κύριον Ἰησοῦν, τόν μόνον προσκυ-
νητόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Ἡ εὐδοκία καί ἡ χάρις τοῦ ἐνανθρωπήσαντος
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅς εἶναι μετὰ
πάντων ἡμῶν. Ἐπὶ δέ τούτοις, διατελοῦμεν μετὰ
παιρικῶν εὐχῶν καί εὐλογιῶν

Εὐχέτης πρός Κύριον Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

+ Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος κι' οἱ σύν ἐμοί ἐν
Χριστῷ Ἀδελφοί

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΤΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΜΙΚΡΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υπό τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου

Κατόπιν πάντων τούτων εὐλόγως γεννᾶται ἡ ἀπορία, διατί, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς ἐπροικίσθη ὑπό τῆς θείας προνοίας διὰ τόσων διανοητικῶν καὶ ψυχικῶν προσόντων καὶ χαρισμάτων, καὶ προωρίσθη νά ᾖ παιδαγωγός καὶ ποδηγέτης τῶν Ἑθνῶν, καὶ ὁ εὐγλωττότερος κῆρυξ καὶ διερμηνεύς τῶν ὑπερφυῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διατί, λέγω, ἐνῶ διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῶν φώτων αὐτῆς, ἐφωτίσθησαν τὰ ἄλλα Ἑθνη, καὶ ἐμεγαλύνθησαν καὶ ἐδοξάσθησαν, διατί Αὕτη ἔμεινε καὶ μένει ἀκόμῃ μικρά καὶ ἀμελητέα χώρα; Ὁ κυριώτερος λόγος, δι' ὃν ἡ Ἑλλάς, ἡ δημιουργός καὶ ἡγέτης τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἔμεινε μικρά καὶ ἀνυπολόγιστος παράγων εἰς τοὺς διπλωματικούς ὑπολογισμούς τῶν μεγάλων Κρατῶν, ὑπῆρξαν κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην αἱ ἀντιθέσεις καὶ αἱ διενέξεις τῶν ἐκάστοτε πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνδρῶν, καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ κατὰ τὴν νέαν τῆς Ἑλλάδος πολιτικὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀνεξαρτησίαν.

Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς μετὰ τὴν περιλαμβρον καὶ νικηφόρον ναυμαχίαν ἦν κατήγαγεν εἰς Σαλαμίνα κατὰ τοῦ στόλου τοῦ Ξέρξου ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀκμῆς καὶ ἀνθήσεως εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς προόδου καὶ τοῦ ὑγιοῦς καὶ ἀκραιφνοῦς πολιτισμοῦ. Κέντρον δὲ τῆς ὅλης ταύτης ἀκμῆς καὶ ἀνθήσεως καὶ τῆς πολυμεροῦς ἀναπτύξεως τῆς προόδου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξεν ἡ περιώνυμος πόλις τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἰοστέφανον Ἄστυ, πρὸς ἣν ἡμιλλᾶτο πάντοτε ἡ Σπάρτη, ἀλλὰ μέ πνεῦμα ἐπίφθονον καὶ ἀντίζηλον. Καρπός δὲ τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἀντιζηλίας ταύτης ὑπῆρξεν μετὰ τὴν Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης ὁ ὀλέθριος 30ετής Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ὃν προκάλεσαν αἱ ἀντιθέσεις καὶ φιλοδοξίαι τῶν ἐκατέρωθεν πολιτικῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅστις διέβρωσε τὴν ζωτικότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, καὶ ἀνέκοψε τὴν πλούσιαν παραγωγικότητα αὐτῆς εἰς ὅλους τῆς ἀνθρωπίνου δράσεως τοὺς τομεῖς, ὡς καὶ τὴν ἐπίζηλον ἀνθισιν καὶ πρόοδον τοῦ δαιμονίου ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν σφαῖραν τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ. Αἱ δὲ ἀντιθέσεις καὶ ἀντιζηλίας τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν συμπα-

ρέσυρον δυστυχῶς καὶ τὸν λαόν, καὶ ἠμποδίζον τὴν συσσωμάτωσιν καὶ ἔνωσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ χωρῶν εἰς ἓν Κράτος Ἑλληνικόν, μέγα καὶ κραταίον, ἐκάστης περιοχῆς, καὶ ἐνίστε ἐκάστης πόλεως, ἀποτελούσης καὶ ἰδιαιτερον καὶ ἀνεξάρτητον βασιλείον. Ὑπῆρξαν ὅμως μετὰ τῶν πολιτικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀνδρῶν καὶ τινες ἔξοχοι καὶ ἰδεολόγοι πολιτικοί, οἵτινες διέβλεπον τὰς φοβερὰς καὶ ὀλεθρίας συνεπείας τῶν διαιρέσεων καὶ τῶν ἀντιζηλιῶν μετὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν λαῶν, καὶ προσεπάθησαν ὅπως θεραπεύσωσι τὸ μέγα τοῦτο κακόν καὶ ὀλεθριον ἑλληνικόν ἐλάττωμα, ἀλλ' ἀπέτυχον δυστυχῶς.

Οὕτω ὁ Ὀλύμπιος Περικλῆς, ὅταν ἠθέλησε νά ἐπιδιώξῃ τὴν συσσωμάτωσιν καὶ ἔνωσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὑπό τὴν ἡγεσίαν τῶν Ἀθηνῶν, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ τὴν ἀντίδρασιν τῆς ἀντιζηλίου Σπάρτης, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀντίπραξιν τῶν Σοφιστῶν, οἵτινες ὑπέσκαπτον διὰ τῶν ὑλιστικῶν αὐτῶν θεωριῶν καὶ διδασκαλιῶν τὴν ἠθικὴν ζωτικότητα, καὶ τὴν ἀνωτερότητα τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν σφαῖραν τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἐξοσθένουν τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος.

Μετ' αὐτόν καὶ ὁ θεῖος Πλάτων, ὁ δαιμόνιος οὗτος φιλοσοφικός νοῦς, ὁ ἀπαυγάζων μίαν πλουυγὴ ἀκτινοβολίαν εἰς τὸ φωτεινόν πλᾶισιον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, διέγνω ἐν τῇ διαυγεῖ αὐτοῦ διανοία τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ἡ Ἑλλάς ἐκ μέρους τῶν Περσῶν, καὶ προσεπάθει νά καλλιεργῇ τὴν ἰδέαν τῆς συσσωματώσεως καὶ ἐνώσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὑπό τὴν ἡγεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἥτις ἔμεινεν ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰ ὑλιστικά καὶ ἠθοφθόρα διδάγματα τῶν Σοφιστῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἀπέστειλεν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περδίκαν, τὸν πατέρα τοῦ Φιλίππου, τὸν μαθητὴν τοῦ τόν Εὐφραῖον τόν Ἀκαδημαϊκόν, ὅπως μυσήσῃ αὐτόν εἰς τὰ ἐνωπικά σχέδια, καὶ παιδαγωγήσῃ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο τὸν υἱόν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Φίλιππον. Ἐπίσης τὴν ἰδέαν ταύτην τῆς συσσωματώσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐπεδίωκε καὶ ἐκαλλιέργει καὶ ὁ ρήτωρ καὶ διάσημος συγγραφεὺς Ἰσοκράτης παρὰ τῷ Φιλίππῳ

μέ την διαφοράν, ὅτι οὗτος τήν ἔνωσιν ταύτην ᾗθελε νά θέσῃ ὑπό τήν ἡγεσίαν τῶν Ἀθηναίων, χωρίς νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ὑποστάντες μίαν πολιτικήν καί ἠθικήν κατάπωσιν συνεπεία τῶν δημαγωγῶν καί τῶν ἀθεϊστικῶν διδασμάτων τῶν Ἐπικουρείων, ἦσαν ἀνίκανοι νά ἡγηθοῦν ἐνός τοιούτου μεγάλου ἐγχειρήματος ὡς ἦτο ἡ πολιτική ἔνωσις ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Δι' ὃ καί ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἐνίκησεν εἰς τήν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην τοὺς ἀντιδρώντας Ἑλλήνας, ὁ Ἰσοκράτης εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν πύτοκτόνησε δι' ἀπεργίας πείνης. Ὁπαδός καί συνεχιστής τῆς μεγάλης ταύτης προσπάθειας ὑπῆρξε καί ὁ χρηστός Φωκίων, ὅστις ἐπειδή, εἰσπηγεῖτο τήν ἔνωσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὑπό τήν ἡγεσίαν τοῦ Φιλίππου εἰς τοὺς Ἀθηναίους, κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τόν διὰ κωνείου ἐπώδυνον θάνατον. Τήν μεγάλην ταύτην προσπάθειαν τῆς συσσωματώσεως καί ἐνώσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων προώριστο νά ἀναλάβῃ, καί εἰς αἴσιον πέρας νά φέρῃ, ὁ υἱός τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅστις διαπαιδαγωγηθεὶς πολιτικῶς ὑπό τοῦ διδασκάλου του τοῦ δαιμονίου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἐτέθη ἐπικεφαλῆς τῶν Μακεδονικῶν λεγεόνων, συνεργουσῶν μετ' αὐτῶν καί τῶν ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τόν κατά τῶν Περσῶν πόλεμον, καί φθάσας νικητὴς καί τροπαιοῦχος μέχρι τῶν μυκῶν τῆς Ἀκανοῦς Ἀσίας, κατέκτησεν αὐτήν, ἐπεκτείνας τὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀπὸ τὰς ἀκτῆς τῆς Ἀδριατικῆς, μέχρι τῶν Ἰνδιῶν, καί ἀπὸ τήν Σκυθίαν μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Δυστυχῶς ὅμως τό ἀπέραντον τοῦτο Ἑλληνικόν Κράτος, μετὰ τόν πρόωρον θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κατεκερματίσθη ὑπὸ τῶν Διαδόχων αὐτοῦ καί τέλος, ἐξ αἰτίας τῶν διαιρέσεων καί τῶν ἀλληλομαχιῶν ὑπέκυψεν καί τοῦτο ὑπὸ τήν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν. Παρ' ὅλην, ὅμως, τήν ὑποδουλώσιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, τό πνεῦμα αὐτῆς ἀντέδρασεν κατὰ τοῦ κατακτητοῦ, καί συμμαχῆσαν μετὰ τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος κατέκτησεν ἐπὶ τέλους τόν ἄγριον καί πολεμοχαρῆ κατακτητὴν, καί ἀνίδρυσεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς τήν Μεγάλην Ἑλληνικὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν. «Τό ἔθνος, λέγει, καί ὁ ἱστορικός Παπαρρηγόπουλος, ὡς καί ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέχθη, τό ἔθνος προσεκίπαστο διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατὰ θεῖαν ὄντως οἰκονομίαν, νέας πάλιν ἠθικὰς δυνάμεις, τόσον ἰσχυράς, ὥστε μετὰ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας, αὐτὴ ἡ Ρωμαϊκὴ Κυριαρχία ἠναγκάσθη νά παραδώσῃ αὐτῇ τήν ἡγεμονίαν τῆς Ἀνατολῆς. Ἀλλὰ καί ἡ μεγάλη αὐτὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, ἥτις ἐπὶ χιλιετηρίδα

ὅλην ἐκράτισε τὰ σκῆπτρα τῶν γραμμάτων καί τοῦ πολιτισμοῦ, ἐκπολιτίσασα τοὺς ἀπὸ Βορρᾶ κατελθόντας βαρβάρους λαούς, καί μεταλαμπαδεύσασα εἰς τήν ἐκβαρβαρωθεῖσαν Δύσιν τήν δᾶδα τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων καί τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπέκυψε καί αὕτη μέ τήν σειράν της, ἐξ αἰτίας πάλιν τῶν διενέξεων καί τῶν ἀντιθέσεων τῶν πολιτικῶν καί Ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς ἡγετῶν εἰς τόν ἐκ τῶν ἐνδοτάτων μυκῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπιδραμόντα Ἀσιατὴν Κατακτητὴν Μωάμεθ τόν πρῶτον.

Καί πάλιν, ὅμως, τό Ἑλληνοχριστιανικόν πνεῦμα ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦ Ἀσιατοῦ Κατακτητοῦ, καί δημιουργεῖ, μετὰ ἀνύποιστον καί ἀτέραμνον δουλείαν ἡμίσεος σχεδόν αἰῶνος, τοὺς ἐμπνευστάς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, καί πρωτεργάτας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἥς ἀγλὰς καρπὸς ὑπῆρξε ἡ πολιτικὴ ἀναγέννησις τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ὡς ἐλευθέρου Κράτους. Ἀλλὰ μαζί μέ τήν πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν καί ἐλευθερίαν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀνεφύησαν καί ἀνεβλάσπησαν εἰς αὐτὴν δυστυχῶς καί αἱ διαιρέσεις καί αἱ διενέξεις μεταξύ τῶν πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν ἡγετῶν, θῦμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἀτυχῶς ὁ πρῶτος Ἑλλήν Κυβερνήτης, ὁ πολὺς Καποδίστριας, ἀνὴρ ἐξόχου πολιτικῆς μορφώσεως καί ἔνθερμος θιασώπης, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν. Ἡ ἀπώλεια ἐνός τοιούτου μεγάλου καί Ἐθνικοῦ ἀνδρός, ἀνέκοψε τήν ὁρμὴν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος ὅπως Αὕτη πρὸς δημιουργίαν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ της, βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Καί τότε πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω διανέξεων καί ἀλληλομαχιῶν μεταξύ τῶν πολιτικῶν καί τῶν στρατιωτικῶν ἡγετῶν, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν προστατίδων Δυνάμεων ἡ ἀναγόρευσις τῆς Βασιλείας ἐν Ἑλλάδι, καί ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐν αὐτῇ τοῦ ἀνηλίκου Ὁθωνος, ὡς Βασιλέως, υἱοῦ τοῦ Φιλέλληνος Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου. Μέχρι δέ τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ διωρίσθη ὡς Ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως ὁ Ἀρμανσμπεργκ μέ τόν τίτλον τοῦ ἀντιβασιλέως, ἀνὴρ βίαιος καί φανατικὸς Διαμαρτυρόμενος. Εἰς τήν ἐπιρροὴν δέ καί ἐπίδρασιν αὐτοῦ ὀφείλεται καί τό πρῶτον Καταστατικόν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, δυνάμει τοῦ ὁποίου περιωρίσθη ἡ αὐτοτέλεια καί αὐτενέργεια τῆς Πολιτείας. Ἐκτοτε δυστυχῶς ἐσφυρηλατήθησαν τὰ δεσμά τῆς Ἐκκλησίας, κατὰστασης σχεδόν παράρτημα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Καί ὅταν ὁ Ὁθων, ἐνηλικιωθεὶς, ἀνέλαβε μέν αὐτός τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείας, διετέλει οὐκ ἥττον ὑπὸ τήν ἐπῆρειαν τοῦ

Τό 'Εκκλησιαστικόν πρόβλημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Πατριάρχης 'Αντιοχείας ἔγραφε: «Οἱ πολιτικοὶ παράγοντες παρέστησαν πρό-
οδον σύπτωμα τὴν ἀλλαγὴν τοῦ 'Ημε-
ρολογίου, ἃν καὶ σύμπασα ἡ 'Ανατο-
λικὴ 'Εκκλησία ἔχει τὸ 'Ιουλιανόν 'Ημερολόγιον,
παρά τὴν βίαν ἥν μετέρχεται τὸ
κράτος πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Γρη-
γοριανοῦ 'Ημερολογίου. Ἡ ροπή
εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν κανόνων
εἰκονίζει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν
κίνδυνον μέγαν».

Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων
Δημήτριος εἶπε:

«... Ὑπεδείξαμεν τὴν ἀνάγκην
ὅπως ἀναβληθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος
ἡ συγκληθεῖσα Σύνοδος, διὰ νὰ
συνέλθῃ μία προσύνοδος, ἡ ὁποία
νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ καταρ-
τίσῃ τὴν ἡμερήσιαν διάταξιν τῆς
Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ζητήματα
ἐκκλησιαστικά ὑπάρχουν πρὸς
λύσιν ἀρκετά, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ
ἐπιλογὴ μετὰ τῶν αὐτῶν διὰ νὰ προ-
τιμηθοῦν τὰ οὐσιωδέστερα καὶ
ζωτικότερα. Τοιοῦτον εἶναι τὸ
ζήτημα τοῦ 'Ημερολογίου, τὸ
ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ
πρωτίστως τὴν Σύνοδον, ἵνα καθιε-
ρωθῇ ἐνιαῖον 'Ημερολόγιον ὅλων τῶν
Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Ὅταν δὲ ὑπὸ τοῦ
βιαζομένου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
ἀνεκοινοῦτο εἰς τὸν Σέρβον Πατριάρ-
χην ἡ ἀπόφασις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-
σίας, οὗτος ἀπῆντα τηλεγραφικῶς,
ὅτι δὲν προσχωρεῖ καὶ εὔρε μόνον ὡς
δικαιολογίαν τῆς ἀρνήσεώς του νὰ εἴπῃ
ὅτι ἐπειδὴ μικρὸν διάστημα ὑπῆρξεν ἀπὸ
τῆς κοινοποιήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου, δὲν ἐγένετο δυνατόν νὰ
εἰσαχθῇ τὸ νέον 'Ημερολόγιον, ἀλλ' εἶναι
πιθανόν, ὅτι θὰ εἰσαχθῇ μετὰ τὴν σύγκλη-
σιν τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀρχιερέων». Δὲν
εἰσῆχθη ὅμως οὔτε τότε (Μάρ-
τιος 1924) οὔτε καὶ μέχρι σήμερον.

Ἀλλὰ δριμυτέρα καὶ καυστικώτερα εἶναι
ἡ ἀπάντησις τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου Φωτίου,
Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Οἱ περὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν πραγματευθέντες περὶ

τῆς μεταβολῆς τοῦ 'Ημερολογίου, ἀπέκρυψαν τὴν ἀλή-
θειαν ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Φωτίου καὶ ἀνέ-
φεραν ἐντελῶς ἀνακριβῶς ὅτι ὁ Φώτιος ἐπέτρεψεν τὴν
εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς ἐκτὸς τῆς Αἰγύ-
πτου Κοινότητα. Ἐπὶ δὲ ἀνακριβέστερον προσέθεσαν
σκοπήμως, ἐντελῶς προσωπικὴν τῶν κρίσιν, ὅτι «ἀναμ-
φιβόλως ἂν ἔξῃ ὁ Φώτιος θὰ
προέβαιεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν
τοῦ νέου 'Ημερολογίου καὶ
ἐν Αἰγύπτῳ, (ὡς προέβη ἤδη
ὁ ἀναιροπεὺς πάντων οἰκου-
μενιστῆς καὶ Μασόνος Μετα-
ξάκης).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ οἱ διερμνεύ-
σαντες τὰς ἀντιλήψεις του
δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀναφέ-
ρουν τί ἀπῆντησεν ὁ Φώτιος.

Διότι καὶ μόνον αὐτοῦ ἡ
ἀπάντησις ἀναιροῦντος καὶ
τὴν σημασίαν τῆς συγκατα-
θέσεως δῆθεν τοῦ Οἰκουμε-
νικοῦ Πατριαρχείου, ἥτο
ἀρκετὴ ὥστε νὰ συγκρατήσῃ
τὴν ἀντορθόδοξον, παρά-
λογον καὶ ἀδικαιολόγητον
σπουδὴν τοῦ ἀχαλινώτου εἰς
τὰς ἐκκλησιαστικὰ καινοτο-
μίας Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυ-
σοστόμου καὶ νὰ ἀνακόψῃ

τὴν πρὸς τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν βίαν αὐτοῦ τὴν δικαιολογηθεῖσαν μόνον
ἐκ τοῦ πόθου νὰ φανῇ ὅτι οὗτος «ἀβιάστου ἐλευθε-
ρίας» εἰσηγήθη καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν προσέγγισιν
τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν Δυτικὴν.

Ἰδοὺ τί ἀπῆντησεν εἰς τὰ πρόχειρα καὶ ἐκκλησια-
στικῶς ἀβαθὴ καὶ ἐπιπόλαια γράμματα τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου Ἀθηνῶν ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Φώτιος,
μέ τὸ χαρακτηρίζον αὐτὸν θάρρος καὶ μέ τὰς ἀληθεῖς
καὶ μεγάλας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, μέ τὰς ὁποίας διε-
πνέετο:

«Ἀριθμ. Πρωτ. 226

τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρίῳ Χρυσόστομῳ,
Προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλη-

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν
καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

από τό 1917 μέχρι σήμερα

σίας. Χαίρειν ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι Θεῷ.

Τά ἀπό δευτέρας μέν καί δεκάτης τοῦ παρελθόντος μηνός κατὰ τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἀπεσταλμένα, τῇ δευτέρᾳ δέ καί εἰκοστῇ τοῦ αὐτοῦ μηνός κεκομισμένα ἡμῖν ἀδελφικά γράμματα τῆς ἡμετέρας Μακαριώτους, τά περί ἡμερολογίου καί πασκαλίου, μετά τῆς δεούσης μέν καί αὐτοί ἀνέγνωμεν ἐπιστάσεως, ἐσπεύσαμεν δέ ἀνακοινώσασθαι αὐτά τῇ καθ' ἡμᾶς τῶν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν χορείᾳ, συνοδικῶς συνδιασκεπτομένων, τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός Μαρτίου, καθ' ὃ παρειλήφαμεν πάτριον ἡμερολόγιον, ὅτε πολλῇ τῇ προσοκῇ καί φρονίδι καί μετριοπαθείᾳ καί φιλαδελφείᾳ ἐμελετήθη τά ἐν αὐτοῖς, πάντων καί ἐθελόντων καί ἀγωνιζομένων πεῖσαι ἑαυτούς μή μόνον καπιδεῖν, ἀλλά καί ἀσπάσασθαι τὰς ἐν αὐτοῖς γνώμας, εἶγε τῇ ἀληθείᾳ μή εὐρεθεῖεν ἀντικείμενα. Κατά τὴν Συνοδικήν οὖν ἀπόφασιν τὴν οὕτω μεμορφωμένην τότε ἀπαντῶμεν σήμερον τά ἐξῆς:

«Ὅτι μέν οὐδεμίαν, οὐδαμῶς, ἡ καθ' ἡμᾶς, ἀγιωτάτη Ἐκκλησία ἐβλεπε πόθεν οὔτε ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἢ φορὰν ἐπιβάλλουσιν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμερολογίου τοῦτο καί ἐμεῖς παρά τῇ ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρέων καί οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Σεβασμιώτατοι ἀδελφοί καί συλλειτουργοί, οἱ τὰς ἀρχηγόνους καί ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας, ἀνά τὴν ἐῶαν, Θεῖα Χάριτι, ἐκπροσωποῦντες, ὅτε Πατριάρχης Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καί πάσης Ἀνατολίας κύριος Γρηγόριος καί ὁ πατήρ καί Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καί πάσης τῆς Παλαιστίνης κύριος Δαμιανός καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κύριος Κύριλλος, εἰς τὰ τηλεγραφήματα καί τὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριώτους ἀπὸ ἔτους ἥδη κατ' ἐπανάληψιν ἀπαντῶντες ἐδήλωσαν ἀποφάσεις καί αὐτοί στοιχοῦντες συνοδικαῖς, ἐπὶ ρυθμίσει τῶν πραγμάτων μή μόνον εἰρηνικῇ ἀλλὰ καί τῆς ἀληθείας μή ξένη καί προτείνοντες καί ἀποδεχάμενοι συγκρότησιν Συνόδου πασῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, μόνης δυναμένης ἀρμοδίας καί ὀριστικῶς ἀποφύνασθαι.

«Ὅτι δ' οὐκ, ἐν πᾶσαν ἀκριβῆς ὁ ἰσχυρισμός, ἐν τοῖς γράμμασι τῆς Ὑμετέρας Μακαριώτους εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἀναγεγραμμένοις, καθ' ὃν τάχα δογματικῶς τε καί κανονικῶς ἀκώλυτος ἂν εἴη ἡ ὑπ' αὐτῇ ἀναιτίως ἐπισπευδομένη «διόρθωσις» τοῦτο αὐτῇ βεβαίῳ μεγάλῳις γράμμασι καί τρανῇ τῇ φωνῇ ἡ Ὑμετέρα Μακαριώτης μόλις μετά, στίχους δέκα ἀπὸ τοῦ πρώτου

ἐκείνου ἰσχυρισμοῦ ἀποφαινομένην «διορθοθεῖναι δέ καί τό λοιπόν μέρος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου πρὸς ἄρσιν τῆς συγκύσεως τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων καί κινδυνευόντων ἀποξενωθεῖναι τῆς Ἐκκλησίας». Πῶς δῆ, ἀγαππεῖ καί περισπούδαστε ἀδελφέ, «δογματικῶν τε καί κανονικῶν» σχέσεων καί συνθηκῶν λογησθῆσεται ξένη καί ἀπλῶς ἀππλλαγμένη διαφορά, ἀποξενωθεῖναι τῆς Ἐκκλησίας;

Καί τούτων μέντοι κατ' ἀναμφήριστον βεβαιότητα οὕτως ἐχόντων ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀγγέλει ὅτι «ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἐπ' ἀθετήσει τῶν ὑπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νενομοθετημένων, ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καί τῆς προκοπῆς ἐπὶ τό κρεῖτον τῶν Ὁρθοδόξων προμηθουμένη, ἀπαράιπτον ἔκρινε, μετά τὴν συμφωνίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου».

Οὐ κρύπτομεν, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῷ ἔνεκεν ἀδοκίῳ ταύτῃ ἀγγελίᾳ καί ἡμεῖς λυπηρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκπληξιν καί τῇ Συνόδῳ ἐγκάρδιος συνέσχεθλῖψις τοὺς ἱεροτάτους ἀδελφούς καπιδόντας ὅτι ἄνευ αἰτίας πραγματικῆς κατὰ δέ τὴν ὁμολογίαν καί βεβαίωσιν τῆς Ὑμ. Μακαριώτους ἄνευ λόγων δογματικῶς ἢ κανονικῶς ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καί παράκλησις τεσσάρων Ἀποστολικῶν θρόνων ἐξ αἰώνων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων καί μονομερῶς εἰς νόμον ἐκκλησιαστικοῦ Τύπου ἀνενεχθεῖναι προτείνεται «διόρθωσις» καθεστῶτος ἐν χρήσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης καί ἄρα οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης, καί ταῦτα ὅτε ὑπ' αὐτῆς ὁμολογῆται τῆς περινοίας αὐτῆς, ὅτι «ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων κινδυνεύουσιν ἀποξενωθεῖναι τῆς ἐκκλησίας» οὐκί βεβαίως μόνης τῆς ἐν Ἑλλάδι, «ὅλοι λαοὶ Ὁρθόδοξοι». Καίρια λοιπόν ἡ λύπη διὰ ταῦτα! Καίτοι γάρ, εἰς δικαιολογίαν τῆς «διορθώσεως» προβάλλεται καί ἡ συναίνεσις τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου, τοῦτο ὅμως μᾶλλον ἐντείνει ἢ μετριάζει τὴν λύπην παντός τέκνου τῆς Ἀγιωτάτης ἐκκλησίας, σκοπομένου ἐν οἷα νῦν τελεῖ κατατάσει ὁ Ἀγιώτατος Ἀποστολικὸς καί Πατριαρχικὸς Θρόνος, ἀπορφανισμένος μέν τὰ πολλά, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, τῆς ποτὲ δυσσαριθμήτου καί ἐκλάμπτου Ἱεραρχίας, ἀπορφανισμένος δέ τοῦ πλείστου, ἵνα μή λέγομεν παντός τοῦ ποιμνίου, γυμνός δέ καί πάσης τῆς προτέρας δυνάμεως καί χρήζων αὐτός συγκροπίσεως ἐν τῇ νέα κατα-

στάσει καί πανθομολογούμενος υπό περιπετειάς διατελών θλιβερωτάτης, δι' ὃ καί ὁ Θεία Χάριτι αὐτόν νῦν καταπεπιστευμένος θεόλεκτος ποιμὴν ἐν γέ τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἀδελφικαῖς γράμμασι περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐπὶ τὴν Ι. Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησίας δοκεῖ τὴν περὶ «διορθώσεως» πρωτοβουλίαν ἀναφέρειν.

Ἀνακεφαλαιοῦντες δὴ τ' ἀνωτέρω Μακαριώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, γνωρίζομεν τῇ ἡμετέρᾳ Μακαριώτατι ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ι. Σύνοδος τὴν μὲν «διόρθωσιν» ἣν ιεθεσπισμένην ἦδον ἀγγέλει καὶ ἀποκροεῖ, ἐτοιμῶς μέντοι ἔχουσα συνεξετάσασα τὰ κατ' αὐτὴν ἐν προσήκοντι τόπῳ καὶ χρόνῳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἐμμένουσα δ' ἐν τοῖς πρότερον περὶ τούτου, προδεδογμένοις προτείνει καὶ αὖθις τὴν συγκρότησιν Συνόδου ἥ μεγάλης τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς ὥστε ἄνευ οὐδεμίας περὶ καθεστῶτος κοινοῦ τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ εἴτε γνώμῃ εἰς ἀποφάσεις μονομερεῖ ἔσται λογισθήσεται ἔγκυρος κανονικῶν καὶ τῇ ἀπαραιτῶ ἰσχύ κατωχυρωμένη.

Οὕτως οὖν γνώμῃν ἔχουσα ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη ἐκκλησία οὐ σμικρὰν εἰρήσατο τὴν παραμυθίαν ἀπὸ γέ τῆς βεβαιώσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριώτατος ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «προθύμως ἔχει συνεργῆσαι εἰς τὴν ἐν Συνόδῳ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξετάσιν καὶ διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου κανόνος καίτοι γάρ ρητῶς καὶ ἐκπεφρασμένως ἀποκλείει πᾶσαν ἀθέτησιν κανόνων, ἐλπίζει ὁμως ὅτι πολλὰ μὲν τὰ δεινὰ προληφθήσεται, ἐν Συνόδῳ τοιαύτῃ ἐγκαίρως Θεία Χάριτι καθορισθήσεται ἐν Συνόδῳ τοιαύτῃ ἐγκαίρως συγκροτούμενη καὶ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι συνδιασκεπτομένη.

Τούτων μὲν οὖν ἄλλη εἰς ἀπάντησιν, ὃ δὲ Θεός τῆς Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης δῶν ἡμῖν τὴν ἀγάπην καὶ εἰρήνην, διὰ παντός ἐν παντί τρόπῳ. Ἀμήν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀπριλίου κ' τοῦ α', λ', καὶ δ' τῆς Ὑμετέρας Μακαριώτατος

Ἀδελφός ἐν Χριστῷ.

ὅλως πρόθυμος

+ ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος»

Αὕτῃ ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Φωτίου. Σημειώτεον ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος πρὸ τῆς ἀνωτέρω ἀπαντήσεως τοῦ Φωτίου ἐζήτη μετὰ φορτικότητος καὶ ἱκετευτικῶς παρ' αὐτοῦ νὰ δεχθῇ τὴν μεταβολὴν τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Ἰδού δὲ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου πρὸς τὸν Πατριάρχην Φώτιον:

«Ἀριθμ. Πρωτ. 327

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Πατριάρχην Φώτιον.

Ἀμέσου συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀδυνατοῦ καθισταμένης, ἐπιγούσης, δὲ ἀφομοιώσεως Ἡμερολογίου χάριν ἑκατομμυρίων Ὁρθοδόξων λαῶν,

ἐκκληπαροῦμεν Ὑμετέραν Μακαριότητα δεχθεῖναι πρότασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συνταυτίσεως ἡμερολογίου ἡμερομηνιῶν διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν ἀπὸ 10 προσεκοῦς, Μαρτίου ἄνευ οἰασδήποτε μεταβολῆς Πασχαλίου, μόνης ταύτης παραπεμφησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»

Ἀλλ' ὁ Πατριάρχης Φώτιος δὲν ἠννόησε ποτέ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἀντικανονικὴν πρότασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Καί μετὰ τὴν παραδοχὴν δὲ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς διορθώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἔτι μᾶλλον ἐπέμενε καὶ κατέκρινε αὐτὴν, μεμφόμενος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διότι ἀπέφευγεν οὗτος νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προγούμενον γράμμα του. Ἀναληθέστατα δὲ οἱ περὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐδημοσίευσαν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἂν ἔζη ἀναμφιβόλως, δῖθεν, θὰ προέβαιναν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἰδού δὲ καὶ τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Φωτίου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, πρὸς ὃν ἀπέστειλε καὶ ἰδιαίτερον Ἱεράρχην, ὃχι διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς διορθώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ὡς ἀναληθῶς ἔγραψαν εἰς τὸν τύπον οἱ περὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν – ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὸ σφάλμα, ὅπερ διαπράττει, καὶ διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ ὑπεύθυνον, ἐλέγχων αὐτόν συνάμα διὰ τὴν σιωπὴν του.

«Ἀριθμ. Πρωτ. 292

τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομῳ.

Ἀδελφέ ἐν Χριστῷ περισπούδαστε καὶ συλλειτουργγέ ἀγάπην καίρειν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Φροντίδι ἐπιβεβλημένη περὶ τῆς ἑαυτοῦ ὑγείας ὑπέικων ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητός ἀδελφός καὶ συλλειτουργγός Ἱερώτατος Μητροπολίτης, Νουβίας κ. Νικόλαος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας εὐτυχέσων καὶ ταύτης τῆς ποθητῆς εὐκαιρίας τοῦ συναντηθῆναι τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδᾶστω ἡμῖν Μακαριώτῃ καὶ τῇ μετ' αὐτῆς ἀγαστῇ ὁμιλίᾳ ἐντυφῆσαι.

Τῆς καλῆς δὲ ταύτης περιστάσεως καὶ ἡμεῖς ὅπως δῆποτε ἀπώνασθαι ποθοῦντες, πρωτίστως μὲν προσαγορεύομεν δι' αὐτοῦ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὸ φίλημα αὐτῆς τὸ Ἅγιον ἐν Χριστῷ ἀποδίδομεν. Εἴτα δὲ ἀξιούμεν καὶ ἀκοῦσαι αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ περὶ ὧν ἂν ἔχει εἰπεῖν αὐτῇ παρ' ἡμῶν καὶ ἣν ἐγκρίνει δηλῶσαι αὐτῷ οἵανδήποτε ἂν δαψιλεύσοιεν αὐτῇ ἀπάντησιν ἄνωθεν ὁ Πατὴρ τῶν Φώτων. Εἰ γάρ καὶ στερούμεθα μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ἀποκρίσεως παρ' αὐτῆς εἰς τὰ ἀπὸ εἰκοστῆς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους τούτου καθ' ἡμᾶς ἡμέτερα γράμματα, οὐκ ἠγούμεθα ὁμως πέρας εἰληφυῖαν τὴν μελέτην τῶν ἐν ἐκείνοις θεμάτων οὐδ' ἐφικτὴν διὰ μόνης τῆς σιγῆς τὴν κοινὴν ποθυ-

μένην εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας, ὥς οὐδέ δικαίαν τὴν δύναμιν βίας ὑλικῆς καὶ οὐχ ὑπαγορεύσει κρίσεως λογικῆς ἐπιβολὴν καὶ κατίσχυσιν ἰδεῶν καὶ ἀποφάσεων ἐφ' ὅλην μὲν τὴν ἐκκλησίαν προωρισμένων νόμον κησασθαι ἰσχύον, ὑπὸ δὲ τῆς ὅλης ἐκκλησίας ἐγκεκριμένην.

Πεπεισμένος ὅτι ἡ περίνοια αὐτῆς οὐκ ἀρνήσεται ταῦτα, μετ' ἀγάπης καὶ αὐθις περιπτυσσόμεθα τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ ὅλη καρδίᾳ αἰτούμεθα ἄνωθεν αὐτῆς πᾶσαν χάριν ἐν βίῳ παντί.

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀδελφός ἐν εὐχῇ ὅλως πρόθυμος.

+ Ὁ Ἀλεξανδρείας Φώτιος

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηνί Ἰουνίῳ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Εἶναι ἄρα ἐκτός πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ὁ Πατριάρχης Φώτιος οὐδέποτε εἶχεν ἐν νῶ νά μεταβάλλῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἄνευ, ὁμοφώνου γνώμης πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Οὐδὲ εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας Σεβ. Μητροπολίτης Λεοντουπόλεως ἐπείσθη περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μεταβολῆς ὡς ἀναληθῶς ἐγγράφῃ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Διότι εἶναι βεβαιωμένον, καὶ τὸ ἐπιστοποιήσῃ ἐνώπιον τῆς συνεληθούσης Ἱεραρχίας τὴν 27 Δεκεμβρίου 1923 ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Χαλκίδος, ὅτι ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Λεοντουπόλεως μεταβάς εἰς Τήνον πολὺ μεταγενεστέρως ὡμίλησε κατὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου. Πῶς λοιπόν οὗτος ἦτο ἐναντίον τῆς μεταβολῆς καὶ ἐν τίνων ἐπιχειρημάτων ἐπείσθη; Ὑπῆρξε κἄν ἓν ἐπιχείρημα σοβαρὸν ἀπέναντι τῆς ὁμοφώνου ἀρνήσεως ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν;

Ἀποδεικνύεται λοιπόν ὅτι ἡ πλειονότης τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, ἀντετάχθησαν μὴ δεχθέντα τὴν πρότασιν τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἄνευ οἰκουμενικῆς Συνόδου καθοριζούσης τὰ περὶ αὐτῆς.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπή, ὅμως, Ἀθηνῶν θέλουσα νά δικαιολογήσῃ τὴν αὐθαίρετον μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, εἰς τὰ γενόμενα ὑπ' αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν δημοσιεύματα ἐκτός τῶν ἀναληθειῶν ἃς γράφει διὰ τὴν μὴ συναίνεσιν τῶν ἄλλων Πατριαρχείων, κατέφυγεν εἰς ἓνα ἀνευλαβῆ ἄτοπον καὶ ἀνανδρον ἰσχυρισμόν. Ἐγραψεν ὅτι ἰδιαίτερος ἐπέμεινεν εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β' ἐν μακρᾷ ὑπὲρ τὴν ὥραν συνομιλίᾳ του μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Λεοντουπόλεως. Τοῦτο εἶναι ψεῦδος. Καὶ ἄλλοτε λεχθέν σκοπῶς καὶ διαψευσθέν ὑπὸ τοῦ Τύπου δὲν ἐπιβεβαιώθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Λεοντουπόλεως. Λέγεται δὲ

καὶ ἐπαναλαμβάνεται διότι γνωρίζει ὁ Μακαριώτατος ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν δύναται ἀπουσιάζων καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του σήμερον νά διαψεύσῃ ταῦτα.

Διὰ τοῦτο λέγομεν εἶναι καὶ ἀνανδρον καὶ ἀνευλαβές καὶ ἀνοίκειον, μάλιστα δι' ἓνα Ἱεράρχην, νά ἐπικαλῆται γνώμην τοῦ ἐξορίστου Βασιλέως ἐπὶ ζητήματος τὸ ὁποῖον ὁ Βασιλεὺς οὐδεμίαν εἶχε ἀρμοδιότητα νά εἰσηγῇται, πολλῶ δὲ μᾶλλον «νά ἐπιμένη νά ἐπιβάλῃ ὁ Βασιλεὺς, καθ' ὅσον δὲν εἶναι οὔτε κληρικός, οὔτε παιριάρχης», ἐνῶ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἦτο καὶ εἶναι καθαρῶς Κανονικόν. Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νά θιγῇ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, ὅχι μόνον ὁ Σεβ. Λεοντουπόλεως ἀλλ' αὐτός ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶχον ἐπιβεβλημένον καθῆκον νά τὸν διαφωτίσουν ἀνακοινοῦντες αὐτῷ τὰς γνώμης τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐάν δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ μόνον τὴν γνώμην τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ἐγνώριζεν, ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νά ἐπέμενεν εἰς ἀντορθόδοξον καὶ ἀντικανονικὸν πραξικόπημα. Διότι δὲν εἶχον τὴν εἰλικρίνειαν οἱ ἄνευ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος Ἱεράρχαι, νά υποβάλλουν εἰς τὸν Βασιλέα τὰς γνώμης τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν. Καὶ δὲν εἶναι μικρότης καὶ αἰσχύνῃ νά ἐπικαλῶνται δι' ἓνα τόσο μέγα ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα τὴν γνώμην τάχα τοῦ Βασιλέως, διὰ νά ρίψουν εἰς αὐτόν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ὁλόκληρον φέρουν οἱ ἴδιοι; Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β' εἶπε τὴν γνώμην του διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον. Τὴν εἶπε διὰ τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 25 Ἰανουαρίου 1923, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ ἐπανάστασις καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ 1ου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ρητῶς ὁρίζεται ὅτι διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς, παραμένει ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπίσημος γνώμη τοῦ Βασιλέως ἄλλην γνώμην οὐδέποτε ἐξέφρασε. Εἶναι λοιπόν ἀναμφισβήτητον ὅτι πλὴν τῆς Ρουμανικῆς οὐδεμία Ἐκκλησία αὐτοκέφαλος εἰς ἃς ἀπετάθη ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐδέχθη τὴν μεταβολὴν καὶ οὐδεὶς παράγων ἐν τῇ Πολιτεία συνέστησεν αὐτήν. Ἀντετάχθησαν κατ' αὐτῆς πᾶσαι καὶ ἡ Ρωσία ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ὡς θα δοῦμε κατωτέρω, τὴν ἐδέχθη μόνον ἡ μᾶλλον ἐξεβιάσθη νά τὴν δεχθῇ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀλλὰ καὶ αὐτός ὑπὸ τὸν ὅρον νά συμφωνήσουν καὶ ἅπασαι αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Καὶ αὐτὴ ὅμως ἡ ἀποδεχθεῖσα τὴν μεταβολὴν Ρουμανία μετεμελήθη αἰτιωμένη, ὅτι ἠπατήθη ἐν Κων/πόλει ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Σέρβου ἀντιπροσώπου, ἥτις ὅμως ὑπογραφή ἐξεμυδενίσθη πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως, ἥτις ἐγένετο ἐν Βελιγραδίῳ.

Ἐν μία συνειρμῇ τοῦ πρὸς τὸν Τύπον ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας ἔλεγε τὴν 24 Φεβρουαρίου 1926 τὰ ἑξῆς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Συνέχεια από σελ. 7

τοῦ πολιτικοῦ περιβάλλοντος τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς, καί ὡς ἐκ τούτου, περιπλήθην οὗτος, εἰς ρῆξιν καί διαφωνίαν μέ τούς ἀρχηγούς τῶν πολιτικῶν Κομμάτων, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἔξωσις αὐτοῦ καί τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας ἀπό τήν πεφλημένην τῶν Ἑλλάδα. Τοῦτον ἔξωσθέντα, διεδέχθη ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας κατὰ πρότασιν καί συμφωνίαν τῶν προστατίδων Δυνάμεων. Εὐτυχῶς, ὁ Γεώργιος διὰ τῆς διπλωματικῆς αὐτοῦ περινοίας κατάρθωνεν, οὐ μόνον νά συμβιβάζῃ ἐκάστοτε τὰς ἀντιζηλίας τῶν Μεγάλων προστατίδων Δυνάμεων, ἀλλὰ καί τῶν ἀρχηγῶν τῶν πολιτικῶν Κομμάτων τὰς ἀντιζηλίας βλέψεις νά ἐξοικονομῇ, καί οὕτω ἐστειρώθη μετὰ πολλὰς διακυμάνσεις καί περιπέτειας ἐν Ἑλλάδι ἡ Δυναστεία αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον. Τὰ δεσμά ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, ἃν καί ἐκαλαρώθησαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐτοῦ καί τῶν Διαδόχων του, δέν ἐθραύσθησαν ὅμως ὁλοτελῶς οὕτως, ὥστε ἡ Ἐκκλησία, ἐλευθέρα πάσης πολιτικῆς ἐπεμβάσεως, καί παντός ἐλέγχου εἰς τήν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῆς, νά ἐπιδοθῇ εἰς τήν ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς αὐτῆς.

Δυστυχῶς ἀπὸ τῆς ἀνακρύψεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς Αὐτοκεφάλου, ἐκτός τοῦ Μητροπολίτου Γερμανοῦ Καλλιγᾶ, ὅστις ἐνεπνέετο ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικά ἰδεώδη, καί ἐφλέγετο ἀπὸ τό θεσπιδαῆς ζώπυρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μεγαλουργίας, δέν ἀνέδειξεν ἄλλον Ἀρχηγόν καί Ἠγέτην, ἀντάξιον τῆς μεγάλης του ἀποστολῆς. Καί εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι παρήλασαν ἀπὸ τήν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν Ἀρχιερεῖς μέ θεολογικὴν μόρφωσιν, καί τῆς θύραθεν σοφίας ἐγκρατεῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τήν ἔσω σοφίαν καί τήν ἐνεργὸν πίστιν ἦσαν ἐλλιπεῖς, δέν ἠδυνήθησαν νά πράξωσι τι γενναῖον καί ὑψηλόν, ἱκανόν νά ἀνυψώσῃ τήν Ἐκκλησίαν εἰς τήν ἀρχαίαν Αὐτῆς δόξαν καί εὐκλειαν. Ἀναντηρήτως δέν ἀνεδείχθησαν

κατὰ τὸν ἑκατοντατριακονταετῇ ἐλεύθερον βίον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας θρησκευτικοὶ ἡγέται, οἵτινες διὰ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου καί τῆς σθεναρᾶς θελήσεως, ἔχοντες παρὰ τό πλευρόν αὐτῶν ὁμόψυχον καί ὁλόκληρον τὸν θρησκευόντα ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν, νά κατορθώσουν νά ἐπιβληθοῦν εἰς τήν Πολιτείαν καί νά θραύσωσιν ἐντελῶς τὰ καταθλιπτικά δεσμά

τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως ἡ Πολιτεία, ἃν εὕρισκετο πρὸ μιᾶς τοιαύτης μεγαλειηθόλου καί σθεναρᾶς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ἐχούσης σύμμαχον καί τήν κοινήν γνώμην, οὐδεμίαν θά ἀντέτασεν ἀντίδρασιν, δεδομένου, ὅτι ἡ ἐλευθέρα καί ἀνεπηρέαστος ἄσκσις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων ὑπὸ Ἀρχιερέων, ἱσταμένων εἰς τό ὕψος τῆς ἀποστολῆς τῶν, καί ἀπαλαυνόντων τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Πολιτείας καί τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ, θά ἀπέβαινε πρὸς ὄφελος, οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί τῆς Πολιτείας καί ὁλοκλήρου τοῦ ὀρθόδοξου χριστεπωνύμου πληρώματος. Ἀλλ' ἡ ἑλλειψις τοιοῦτων διαπρεπῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων καί Ταγῶν ἐκράτισεν ἐπὶ ἑκατοντηράκοντα ἔτη τήν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τήν ἐξάρπισιν καί τήν κηδεμονίαν τῆς Πολιτείας, ἐννοούσης νά χρησιμοποῖ τήν δύναμιν αὐτῆς

πρὸς ἐξυπηρέτησιν, οὐχὶ μόνον τῶν κακῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καί πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν προσωπικῶν αὐτῶν βλέψεων, καί κομματικῶν ὑπολογισμῶν. Ἵνα δέ συσφίγξωσιν ἐπὶ περισσότερο τὰ δεσμά τῆς Ἐκκλησίας, οἱ διάφοροι πολιτικοὶ ἡγέται ἐψήφισαν διαφόρους πολιτικούς νόμους διὰ τήν ἐξωτερικὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, συναινούσης δυστυχῶς καί τῆς Ἱεραρχίας, ἐπ' ἀθετήσῃ καί ἀχρηστία τῶν σχετικῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων. Καί οὕτω χάρις εἰς τήν ἠθικὴν ἀναληγσίαν καί ἀβελτηρίαν τῶν Ἀρχιερέων, δότε δ' εἰπεῖν καί τήν διοικητικὴν ἀνικανότητα αὐτῶν, καπνίστην ἡ Ἐκκλησία εἰς τοιαύτην νάρκην καί ἀδράνειαν ὑπὸ τήν ἐποψιν τῶν ἀνωτέρων καί ὑψηλοτέρων ἐκκλησιαστικῶν συμφερόντων, ὥστε νά θυσιάζωνται ταῦτα εἰς τὸν βωμόν τῶν προσωπικῶν αὐτῶν συμφε-

**Ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΗΣ ΜΑΣ
† ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

ρόντων. Τοιαύτη δέ εἶναι ἡ σχέσις τῶν ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων καὶ Ταγῶν πρὸς τοὺς πολιτικούς ἡγέτας, ὥστε νά νομίζη κανεῖς, ὅτι συνήφθη μεταξύ αὐτῶν μία σύμβασις, καθ' ἣν, οἱ μὲν πολιτικοὶ ἡγέται νά χρησιμοποιοῦν τοὺς Ἀρχιερεῖς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν προσωπικῶν αὐτῶν βλέψεων καὶ κομματικῶν συμφερόντων, οἱ δέ Ἀρχιερεῖς, εἰς ἀντάλλαγμα, νά δύνανται νά ἔχωσι τὴν προστασίαν τῆς Πολιτείας καὶ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς, ὅταν ἀποδοκιμάζωνται οὗτοι ἀπὸ τὸν λαόν διὰ τὰς διαφόρους παρανομίας καὶ κοινωνικὰς αὐτῶν ἀτασθαλίας. Μόνον εἰς τὴν σύμβασιν ταύτην ὀφείλεται τὸ ὅτι κρατοῦνται εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν, Ἀρχιερεῖς τίνες, οἵτινες διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν αὐθαιρεσίας καὶ τὰς περὶ τὸν βίον αὐτῶν ἀνωμαλίας, ἀπώλεσαν τὸ ἠθικόν κύρος καὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ποιμνίου, ἀνεχομένου αὐτοὺς διότι ὑποστηρίζονται οὗτοι ὑπὸ τῶν πολιτικῶν φίλων αὐτῶν, διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Ἀδιαφορεῖ δέ, τόσῳ ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος, ὅσῳ καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἂν ἡ παραμονὴ τῶν τοιούτων Ἀρχιερέων εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν σκανδαλίζη τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐκ βάθρων διασεύῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν αὐτῶν εἰς τὸν Χριστόν. Εἰς τὸ ἀμφοτεροβαρές τοῦτο Σύμφωνον Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ὀφείλεται καὶ ἡ ἐπ' ἐσχάτων διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς δύο ἀντιθέτους μερίδας, ἃς ἐδημιούργησεν, ὥς μὴ ὀφείλεν, ἡ Διοικοῦσα Ἱεραρχία διὰ τῆς αὐθαιρέτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ. Πρὸς ὑποστήριξιν δέ τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας ἡ σύμμαχος Πολιτεία, καὶ συνυπεύθυνος διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, δὲν ἐδίστασε νά προβῇ εἰς μέτρα βάρβαρα καὶ μεσαιωνικά κατὰ μιᾶς πολυπληθοῦς μερίδος γνησίων ὀρθοδόξων, καὶ ἄγαν ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων πολιτῶν, ὧν ὁ στραγγαλισμὸς τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως βιαίως ἐπιδιώκεται, ἐπ' ἀθετήσει τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ κηρύξαντος τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὥς καὶ τοῦ φιλελεύθερου Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τοῦ θεωροῦντος αὐτὴν ἱεράν καὶ ἀπαράβιαστον.

Εὐκόλως δέ δύναται τις νά εἰκάσῃ ὅπόσον ἡ τοιαύτη βάρβαρος καὶ βιαία συμπεριφορὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους ἀπέναντι τῆς μεγάλης ὀρθοδόξου καὶ ἐθνικόφρονος μερίδος τῶν παλαιοημερολογιτῶν, κλονίζει, καὶ ἐκ βάθρων διασεύει τὴν πίστιν ἀπὸ τὴν συνειδήσιν τοῦ ὀρθοδόξου καὶ ἐθνικόφρονος Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὰς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ σεπτά θέσμιμα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν βλέπῃ οὗτος νά διώκωνται τόσο ἀγρίως καὶ ἀμελείκτως οἱ ἐπὶ τῶν τετιμημένων ἱερῶν ἐπάλξεων αὐτῶν

πιστῶς καὶ εὐόρκως καὶ ἐπὶ θυσίᾳ τῶν πάντων ἀγωνιζόμενοι παλαιοημερολογῖται.

Ὅντως οἱ κυβερνῶντες σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Κράτος εἰς τοιοῦτον βαθμὸν Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς καταπτώσεως καὶ ἀναληψίας, ἵνα μὴ εἴπω πορώσεως, ἔφθασαν, ὥστε νά μὴ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν, οὔτε τὴν καταρράκωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἔθνικων ἰδεωδῶν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν μελανὴν καὶ ἀνεξίτηλον κηλῖδα, ἣν προσάπτουν εἰς τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐφαρμοζόμενα, κατὰ τὸν αἰῶνα τῶν φῶτων καὶ τῆς ἐλευθερίας, βάρβαρα καὶ θεοστυγῇ μέτρα κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν πρέπει νά ἀπογοπεύηται καὶ νά ἀπελπίζεται πᾶς ὀρθόδοξος καὶ ἀκραιφνὴς Ἕλλην διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, διότι τὸ σημερινόν θλιβερόν κατάντημα αὐτῶν δὲν ὀφείλεται εὐτυχῶς τόσον εἰς τὴν ἐξασθένεισιν καὶ καλάρωσιν τῶν δύο τούτων ἀνωτέρω ἰδανικῶν, ἅτινα ἐκπροσωπεῖ ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, ἀλλ' εἰς τὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν μικροπολιτικὴν ἀντίληψιν τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐθνικῆς Ἠγεσίας. Δι' ὃ καί, ὅταν τοὺς κακοὺς καὶ ἀναπήρους τούτους Κυβερνήτας διαδεχθῶσιν ἄλλοι ἐπιλεκτοὶ Ἠγέται καὶ ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, πάλιν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος, ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν πνοήν τῶν Ἠγετῶν του, εἰς ἓν ἐνθουσιῶδες ἔξαλμα τῆς ψυχῆς, εἰς ἓν ἀνάβρυσμα καὶ ὑψηλὴν ἀνάτασιν τῆς διανοίας καὶ εἰς μίαν ἀνάφλεξιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν του, θά ἐπιτελέσουν καὶ πάλιν ἔνδοξα καὶ θαυμαστά μεγαλουργήματα, καὶ ἐπίζηλα ἄθλα, ἀντάξια πρὸς τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν δόξαν καὶ εὐκλειαν.

Δι' ὃ καὶ τις τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων λογογράφων λέγει τὰ ἐξῆς εὐέλπιδα ρήματα: «Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι γενάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι ὁ Προμηθεύς, ὁ συμβολίζων τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν τῷ κόσμῳ οὐ τὰς τύχας καὶ τὰς περιπετειὰς ἐκληρονόμησεν ἡ Ἑλλάς, προμηθεύς τῶν ἔθνων ἀποδειχθεῖσα. Τὸ ὑπὸ γυπῶν καταβιβρωσκόμενον ἥπαρ αὐτῆς προσπλωμένης ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἱστορίας, ὁλοέν αὐθωρεῖ ἀνανεοῦται, ὥς τὸ τοῦ Προμηθέως, ἀλλὰ δὲν λείπει ἐκ τῶν σπλάγχχνων καὶ τῶν αἱμάτων αὐτῆς ἀναθρώσκων Σωτὴρ Ἡρακλῆς, ὁ φονεύων τὸ κατασπάρατον ὄρνεον, καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν ἀθανασίαν ἀμείβων διὰ τὰς περιπετειὰς καὶ τοὺς ἐπικούς ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης ἀγωνίας της». Naί, ἐφ' ὅσον ἡ δύναμις τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ἀκατάβλητος καὶ ἀκαταμάχητος, καὶ δείκνυται κατὰ τὴν ἀψευδῇ ρῆσιν τοῦ Χριστοῦ ἀνωτέρα καὶ ἰσχυρο-

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΣΚΟΤΟΣ

«ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΚΗ» ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

**Ἑθιμοτυπική συνάντηση τῶν Γ.Ο.Χ. μέ τόν Σπυρίδωνα.
Τοῦ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΛΜΟΥΚΟΥ**

ΒΟΣΤΩΝΗ. Μέσα σέ ἐγκάρδιο κλίμα ἔγινε πρόσφατα τυπική συνάντηση τῆς ἡγεσίας τῶν Γ.Ο.Χ. μέ τόν νέο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Σπυρίδωνα.

Συγκεκριμένα, ὁ Μητροπολίτης κ. Παῖσιος, συνοδευόμενος ἀπό τόν Μητροπολίτη κ. Βικέντιο, ὁ ὁποῖος ἐπισκεπτόταν τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, μετέβησαν στήν Ἀρχιεπισκοπή ὅπου, καλωσόρισαν, συνεχάρηκαν γιά τήν παμπηφεῖ ἐκλογή του τόν περασμένο Ἰούλιο καί εὐχήθηκαν στόν νέο πνευματικό ἡγέτη τῆς Ὁμογένειας κάθε εὐδοκίμηση στήν ἀποστολή του.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σπυρίδων δέχθηκε μέ ἀγάπη καί καλωσύνη τοὺς δύο ἀρχιερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ., γεγονός τό ὁποῖο ἐγκαινίασε μία καινούργια σχέση ἀνάμεσα στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀμερικῆς καί στήν ἡγεσία τῶν Γ.Ο.Χ., πράγμα πού ὄφειλε νά εἶχε γίνει πολλά χρόνια πρίν.

Ἀλλωστε, ὡς γνωστόν, αὐτή εἶναι καί ἡ μακρόχρονη παράδοση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νά δέχεται ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί νά προάγῃ τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

(**ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ** Δευτέρα 11 Νοεμβρίου 1996).

Ο ΣΚΟΠΟΣ.... ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ;

Διαβάζομε στήν ὁμογενειακή Ἑφημερίδα τῆς Ἀμερικῆς, **ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ**, μία ἀνταπόκριση, ἡ ὁποία κρύβει μεγάλους κινδύνους, γιά τήν Ὁρθοδοξία στήν χώρα ἐκεῖνη.

Βλέπομε ἐδῶ, πῶς παρά τίς ὑποκριτικές τους δηλώσεις, οἱ Παῖσιος καί Βικέντιος, συνεχίζουν τήν Οἰκουμενική τους τακτική.

Εἶναι ἐντροπή τόσο γιά τοὺς ἰδίους ὅσο καί γιά ὅσους τοὺς ἀκολουθοῦν, αὐτό πού κάνουν οἱ δύο ρασοφόροι, πού **ΔΕΝ εἶναι πλέον δυνατόν νά ὀνομάζονται Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχες.**

Τό χειρότερο εἶναι, πῶς δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού μᾶς κοροϊδεύουν ΟΛΟΥΣ. **Εἶναι κατ' ἐξακολούθησιν παραβάτες καί Θεομπεχτές.** Καί καλά ἡμᾶς. Ὅμως, τόν Πανάγαθο Θεό, πῶς μποροῦν νά τόν γελάσουν;

Καί τό σπουδαῖο εἶναι, πῶς μετά καί ἀπόαὐτά τους τά «μασκαράλίκια», θά μᾶς ξαναποῦν πῶς... μετανοιοῦν, θά ζητήσουν νά τοὺς ἀκολουθήσουν πάλι οἱ πιστοί καί θά διεκδικήσουν τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό τους, λέγοντας πῶς κατηγοροῦνται ἀδίκως καί πῶς εἶναι πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

→ τέρα καί αὐτῶν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Ἄδου, καί, ἐφ' ὅσον ἡ πνευματική καί ἐκπολιτιστική δύναμις τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀνωτέρα τῆς δυνάμεως τῆς βίας καί τῆς τυραννίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Ἑλληνική ἰδεολογία οὐ μόνον δέν θά ἐκλίπωσιν, ἀλλ' ἐν εὐγενεῖ ἀμίλη καί ἀδελφικῇ συμπονοῇ συνεργαζόμεναι θά προΐστανται πάντοτε εἰς τήν πρόοδον καί τόν πολιτισμόν τῶν Ἑθνῶν.

Ὡς κατακλεῖδα καί ἐπισφράγισμα τῆς παρούσης πραγματείας, καί ὡς θυμῆρες καί παυσίπνονον μάλαγμα τῆς δακεθύμου ψυχικῆς ὁδύνης, ἦν αἰσθάνομαι, ὅτι διὰ τās πικρίας τῆς ἀδίκου ἐξορίας ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης, ἥς ἀπαλύνει ἡ εὐγενής καί χριστιανική πρὸς με συμπεριφορά τοῦ Ἁγίου Ἡγουμένου Ἀρχιμαν-

δρίτου Σεραφεῖμ Καίμακαμέλλη καί τῆς Συνοδείας αὐτοῦ, ἀλλά διὰ τήν ἀναλγησίαν καί τήν ἀναπηρίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτικῶν Ἡγετῶν, ἀναπέμψω ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐξορίας μου μίαν ὁλόθερμον καί ὑποκάρδιον εὐχήν, ὅπως Κύριος ὁ Θεός, ὅστις σκανδαλωδῶς πολ- λάκις ἀπύλλαξε τό Ἔθνος καί τήν Ἐκκλησίαν ἀπό πολλῶν κινδύνων, εὐδοκήσῃ καί νῦν ἐν τῇ ἀπειρῷ μακροθυμίᾳ πρὸς τά πολλά ἀμαρτήματα ἡμῶν, νά λυτρώσῃ μίαν ὥραν ἐνωρίτερον τήν Ἐκκλησίαν καί τό Κράτος ἀπό τήν διοίκησιν οἰωνόηποτε κακῶν καί ἀναπήρων Κυβερνητῶν, καί ἀναδείξῃ τοὺς δοκίμους καί χρησίμους Κυβερνήτας πρὸς δόξαν Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί διαιώνισιν τῆς δόξης καί εὐκλείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΔΥΣΦΗΜΗΣΗ

Καθηκόντως ή «Φ.Ο.», το επίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως διαφωτίσῃ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα ἀνά τὴν ἐπικράτειαν, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ, δίδοντας εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, τὰ πραγματικά περιστατικά πού ὀδήγησαν τὸν Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικέντιο νὰ ἐξαποστείλῃ τὴν «ἀνοικτὴ ἐπιστολή του» ἢ τὸ λιβελογράφημα θὰ λέγαμε καλύτερα, κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου, Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στὴν «Φωνὴ τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.» ὄργανο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ἀρ. φύλ. 3/Δεκέμβ. 1996 καὶ ὁ πλέον ἀδαής καταλαβαίνει τὸ μένος καὶ τὴν ἐμπάθειαν τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικεντίου κατὰ τοῦ Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου, ἀναγράφοντας ἐν ἐπικεφαλίδι πρὸς τὸν «τέως Πρόεδρον». Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ἐάν ὁ κ. Βικέντιος καταλαβαίῃ ὅτι δὲν τοῦ ἔχει δώσει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ παῦρ πρόσωπα ἢ νὰ καταλύρ θεσμούς σάν νὰ εἶναι ἕνας ἄλλος Πάπας.

Ἀλλῶστε, τὰ τελευταῖα δύο χρόνια, ἡ πορεία του ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους. Διαθέτει ὁ κ. Βικέντιος ἀξιοζήλευτη ἐμπειρία εἰς τὸ νὰ δολοπλοκῇ καὶ νὰ ὑφαίῃ ἰστούς λαβυρινθόδεις, εἴτοι ὥστε νὰ ὑλοποιῇ τὰ ὅποια σχέδια ἔχει στὸν ἀρρωστημένο του νοῦ. Καὶ διὰ νὰ γίνωμεν πρὸ οὐσιαστικοί, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1996, ἡ Ἱερά μας Σύνοδος ἀπεφάσισε ὅπως κηρυχθῇ ὡς ἡμιαυτόνομος ἡ Ἱ. Μητρόπολις Ἀμερικῆς, μετὰ τὴν δυνατότητα συγκροτήσεως τοπικῆς Συνόδου ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἐκεῖ Μητροπολίτου κ. Παΐσιου διὰ τῆς χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱ. Σύνοδον, μόνον τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου. Βέβαια, ὑπάρχει τὸ εὐλόγο ἐρώτημα: μὰ καλὰ τώρα πού οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι, ἐνῶ δημιουργοῦνται προσπάθειες γιὰ νὰ ξαναβρεθῇ ἡ Ἐκκλησία μας στὴν κατάστασιν τοῦ ἔτους 1995, δηλαδὴ ἐνωμένη, γιὰ χειροτονίες θὰ ἀσχολούμεθα τώρα;

Ἐδῶ, λοιπόν, λειτούργησε ἕνας ἀσάθῃμιτος παράγοντας πού ἀκούει στὸ ὄνομα Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικεντίου. Μετὰ τὰ ὑποκριτικά του προσόντα σὲ ὑψιστὸ βαθμὸ κατόρθωσε νὰ παρασύρῃ τοὺς συνεπικόπους του, πού μετὰ κροκοδείλια δάκρυα στὰ μάτια τοὺς ἀνέφερε, ὅτι ὁ κ. Παῖσιος ἔχει ὀξύτατο πρόβλημα ὑγείας καὶ ἀναμένετο νὰ εἰσαχθῇ εἰς νοσοκομεῖον διὰ ἐπέμβασιν εἰς τὸ μυοκάρδιον καὶ ὁ κίνδυνος νὰ βρεθῇ χωρὶς ἀντικαταστάτῃ ἡ Μητρόπολις τῆς Ἀμερικῆς, ἦταν ὁρατός. Διὰ νὰ μὴν γίνῃ αὐτό, συμφώνησαν σὲ νέες χειροτονίες Ἐπισκόπων ἐν Ἀμερικῇ.

Ὡς Ἐπίσκοπος Ταλαντίου χειροτονήθηκε ὁ γνωστός εἰς τοὺς κόλπους τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, κ. Ἀντώνιος Γράμπε καὶ ὡς Ἐπίσκοπος Γαρδικίου ὁ κ. Πλωτίνος ἢ Νεκτάριος Ἀγριτέλης. Διὰ τὴν πρώτην χειροτονίαν ἔλαβον μέρος οἱ κ.κ. Ἀθανάσιος, Στέφανος, Βικέντιος καὶ Παῖσιος, στὴν δὲ δευτέραν ὅλοι, πλην τοῦ κ. Ἀθανασίου λόγῳ ἀνελπημένων ὑποχρεώσεών του εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἤλθαν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ο.Χ.Α.» ἀρ. φύλ. 39/Δεκεμβ. 1996, ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τοῦ Ἐπισκόπου Γαρδικίου Πλωτίνου, πού ὡς Ἀρχ/της στὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία, εἶχε ἐπιδείξει «ἀξιοζήλευτον» ἱεραποστολικὴν δράσιν, πού ὡς ἀποτέλεσμα εἶχεν νὰ τιμωρηθῇ

μετὰ ὀλιγόμηνι ἀργία ἀπὸ τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸ Δικαστήριον καὶ σὲ δεύτερον βαθμὸν ἀθωώθηκε. Ἰσως, τὸ ὄνομα Πλωτίνος, ἐπειδὴ ἔφερε μαῦρο παρελθόν, φρόντισε ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικέντιος νὰ τοῦ τὸ ἀλλάξῃ καὶ νὰ τὸν μετονομάσῃ σὲ Νεκτάριο. Ὅλα αὐτά, ὅμως, ἐσκανδάλισαν τὸν πιστὸ λαὸ μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ φθάσουν τὰ νέα εἰς τὸν Χίου κ. Στέφανον ὁ ὁποῖος ἐταράχθη πάρα πολὺ καὶ ἀφοῦ τεκμηρίωσε αὐτὲς τὶς καταγγελίας ἀπεφάσισε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιον καὶ τὸν Σεβ. Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον μετὰ σκοπὸ γιὰ τὸ τί πρόκειται νὰ κάνουν. Καὶ τοῦτο, διότι ἐγνώριζον ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου εὕρισκετο ἐν Ἑλλάδι, λειτούργησε σὲ Ἱερούς Ναοὺς τοῦ Πειραιᾶ ἄνευ τῆς σχετικῆς ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν ὧσιν τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Θεοφανείων δὲν ἔπρεπε ἐπ' οὐδενί, νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐορτήν. Ἐκοινοποιήθη, μάλιστα, πρὸς τὸν κ. Βικέντιο, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Νεκτάριος ἢ Πλωτίνος ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ πάραυτα εἰς Ἀμερικὴν ὅπου καὶ ἀνῆκε. Ἐπίσης, τοῦ ἐζητήθη νὰ μὴν λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐορτήν οὔτε καὶ ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος.

Ἀκούσας αὐτὰ ὁ κ. Βικέντιος τοὺς ἀνταπάντησε, ὅτι παραπτεῖται ἀπὸ τὴν διοργάνωσιν τῆς τελετῆς καὶ νὰ ἀναλάβουν τὴν περαιώσιν τῆς οἱ ἴδιοι. Πρᾶγμα, ὅμως, πού δὲν ἔγινε καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἐδημοσίευσεν τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγ. Θεοφανείων τὴν ἀνοικτὴ ἐπιστολή εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλα καταλαβαίνει κανεὶς, ὅτι τὸ ζητούμενον γιὰ τὸν κ. Βικέντιο δὲν εἶναι ἡ καλὴ κατὰ Θεὸν λειτουργία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ συκοφαντήσῃ τὸν Πρόεδρον αὐτῆς Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιον.

Σαφέστατα, λοιπόν, τὸν κατηγορεῖ ὅτι ἔλαβε μίαν χρηματικὴν δωρεὰ ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ 1.000.000 δρχ. μετὰ σκοπὸ νὰ τὰ καταθέσῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωματείου «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.» τοῦ ὁποίου τυγχάνει Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. ὁ κ. Ἀθανάσιος. Ὅμως, ἀντ' αὐτοῦ, ἐκεῖνος τὰ χρησιμοποίησε γιὰ ἰδίαν χρῆσιν, ὅπως ἀναφέρει. Δὲν διευκρινίζει ὁ κ. Βικέντιος ἐάν τὰ ἔδωκε σὲ δολάρια ἢ σὲ τσέκ. Τώρα μ' αὐτὴ τὴν καταγγελία γελᾶνε ἀκόμα καὶ οἱ πέιρες.

Καὶ ἐξηγούμεθα: Ποτέ μέχρι σήμερα δὲν ἔχει προσφέρει πρὸς τὸ Σωματεῖον ὁ Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος χρηματικὸ ποσὸ ἢ ἄλλο τί. Τώρα συγκινήθηκε ἄραγε; Δημοσιεύουμε πρὸς τοῦτο, εἰς τὴν σελ. 5 τῆς παρούσης «Φ.Ο.» ἔγγραφον βεβαίωσιν τοῦ ταμῆ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου κ. Ἰουστίνου. Ἐπίσης καὶ ἂν ἤθελε νὰ προσφέρῃ χρηματικὴ ἐνίσχυσι, ἀφοῦ εἶχε προγραμματίσει νὰ παρευρεθῇ στὰ Ἁγία Θεοφάνεια ἐν Ἑλλάδι, δὲν θὰ ἦταν πρὸ φρόνιμο νὰ τὰ προσκομίσῃ ὁ ἴδιος; Ἀκόμη γιατί ἐπίμονα ὁ κ. Βικέντιος ζητοῦσε νὰ ἀγορασθοῦν ἐπὶ πλέον σημαῖες γιὰ τὸν στολισμὸ τῆς ἐξέδρας ὑψους 100.000 δρχ. τὸ ὁποῖον καὶ ἐδόθη, στὶς ἀρχὲς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, καὶ δὲν ὑπενθύμισε τὸ ποσὸ τοῦ 1.000.000 δρχ.; Καὶ ἐν πάσει περιπτώσει, τὸ θυμῆθηκε μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες καὶ τὸ δημοσιοποίησε; Αὐτὰ τελικὰ δὲν τὰ κάνουν οὔτε καὶ οἱ πρὸ ἀδίστακτοι κακοποιοί!

Τελειώνοντας, αὐτὰ τὰ ὀλίγα, δημοσιεύουμε τὴν μηνυτήριον ἀναφορὰν τοῦ Προέδρου κ. Ἀθανασίου πρὸς τὸν Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικέντιο καὶ μέσῳ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ θὰ διελευκανθεῖ ἡ ὑπόθεσις διὰ νὰ δοῦμε, τελικὰ, ποιὸς ἔχει τὸ δίκιο καὶ ποιὸς τὸ ἄδικο.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΓΚΛΗΣΗ

του Μητροπολίτη Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθανασίου, κατὰ κόσμον Νικολάου Χαραλαμπίδη τοῦ Γεωργίου, κατοικοῦ Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὁδὸς Τιμίου Σταυροῦ αρ. 1.

ΚΑΤΑ

του Μητροπολίτη Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Βικεντίου, κατὰ κόσμον Βασιλείου Μαλαματινίου τοῦ Νικολάου, κατοικοῦ Πειραιῶς, ὁδὸς Σταχτούρη καὶ Νεωσοίκων, αρ. 63.

κ. Εἰσαγγελεῦ,

Ὁ ἐγκαλούμενος ἀπέστειλε ἐπιστολὴν πρὸς τὸ ἐντυπο «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.» ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στὸ 3ο φύλλο τοῦ ἐντύπου τούτου, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1996.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, πού καταλαμβάνει ὅλη τὴν ὕλη τοῦ ἐντύπου, ἀπευθύνεται πρὸς ἐμένα καὶ **βρίθει** ἀνακριβειῶν, ἀναληθειῶν, κατασκευαστικῶν ἐμένα, σπιλῶνει τὴν τιμὴ μου, τὴν ὑπόληψή μου καὶ τὸ ἥθος μου καὶ με ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα στὸ Χριστιανικὸν πλῆθος τὸ ὁποῖο ὑπηρετῶ κηρύσσων τὸ λόγον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ 35 συναπτά ἔτη.

Θά μπορούσα στὴν παρούσα μου νὰ ἐνσωματώσω αὐτοῦσιο τὸ κείμενον τῆς μακροσκελοῦς αὐτῆς ἐπιστολῆς. Θά ἀρκεστώ, ὅμως στὴν παράθεσιν ὁρισμένων σημείων, ἐπισυνάπτοντας στὴν παρούσα τὸ φύλλο τοῦ ἐντύπου, πού τὴ δημοσιεύει.

1. Στὴν πρώτη κιάλας παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρεται «..... ὥστε ἐντὸς τοῦ λαβύρινθου τῆς κακότητος, τῆς εὐτελείας, τῶν ποταπῶν σκοπιμοτήτων, τῆς παχυλοῦς ἀμαθείας καὶ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως εἰς λόγους καὶ πράξεις, νὰ περιπέσετε.....» «φράσεις, πού ὁπωσδήποτε θίγουν τὴν τιμὴ μου καὶ τὴν ὑπόληψή μου.

2. «Μετά ταῦτα ἐστράφητε, διὰ χοντροειδῶν ἐλιγμῶν εἰς τὴν Κάνιγγος 32 (3ον ὄροφον) μέ τὴν **ἱταμὴν** ἀπαίτησιν καὶ πάλιν ὅπως ἀναλάβετε τὴν Προεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔχων ὡς ὑποβολεῖς καὶ συμπαραστάτες εἰς τὴν μωρὰν ἐπιδίωξίν σας.....» (ἐδάφιον α' παρ. 5).

3. «Διὰ τοῦτο καὶ χάριν τῆς ἐνότητος ἐδέχθημεν....., ἔνεκα τῆς ταπεινώσεως τὴν ὁποίαν ἐδέχετο ἡ τοιαύτη θέσις διὰ τοῦ ἀναρριχομένου προσώπου σας» (ἐδάφιον β' παρ. 5).

4. «Μία ἐτέρα ἀκόμη εὐκαιρία, ἡ ὁποία σᾶς ἐδόθη, Ἁγίε Ἀχαρνῶν, διὰ νὰ ἀναζωπυρωθῇ ἡ μωροφιλοδοξία σας.....» (σελίδα 2, παρ. 2, ἐδάφιον α').

5. «Τὰ συμπλέγματα-κατωτερότητας, τὰ ὁποῖα σᾶς κατακλύζουν ἐναντίον κάθε πεπαιδευμένου καὶ ἐμπείρου κληρικοῦ δυναμένου, νὰ σᾶς ἐπισκιάσῃ, διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν προσπάθειαν ἐξυψώσεως καὶ προόδου τῆς ἐκκλησίας εἴτε ἐν Ἑλλάδι εἴτε ἐν Ἀμερικῇ, γεγονός τὸ ὁποῖον θά καταδείξῃ τὴν ἰδικὴν σας ἀνεπάρκειαν καὶ κενότητα» (σελ. 2, παρ. 6).

6. «Ἐπληροφορήτην ὅτι κατ' αὐτὰς ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἀθλιοτήτων, διαδίδετε ψευδῶς εἰς Ἱεράρχας καὶ ἄλλους.....» (σελ. 2, παρ. 8, ἐδ. α').

7. «Ἡ σατανικὴ πλεκτάνη, τὴν ὁποίαν ἐξυφάνετε διαδῶσας ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου εὐρίσκεται εἰς Ἑλλάδα μέ σκοπόν, μετά τὴν ἄφιξιν τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς, νὰ

συμπράξουν μετ' ἐμοῦ καὶ νὰ κάμωμεν χειροτονίας Ἐπισκόπων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μόνον ἀρρωστημένη καὶ κακοήθης διάνοια εἶναι δυνατόν νὰ συλλάβῃ, διότι τοῦτο εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ψευδές, καὶ ὁ μόνος χαρακτηρισμός πού δύναται νὰ δοθῇ εἶναι, βρωμερὴ καὶ ἀντίθετος πράξις» (σελ. 2, παρ. 7).

8. «Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θά σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι εἶπατε εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ ξεναγήσῃ τὸν ἐπισκέπτην Ἐπίσκοπον εἰς τοὺς Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς σας, προκειμένου νὰ συζητήσωμεν κατ' ἰδίαν, ὁπότε σᾶς ὑπενθύμισα ὅτι ἐλπισμονήσατε νὰ καταθέσετε εἰς τὸ Γενικὸν Ταμεῖον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τὴν ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν δωρεάν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου τὴν ὁποίαν τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου 1996 παρελάβετε ὡς Πρόεδρος τοῦ ὡς ἄνω Ὄργανισμοῦ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας εἰς Ἡ.Π.Α., παρουσία ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κυρίου Νεκταρίου.

Ἀναγνωρίζων τὸν φόρτον τῶν ὑψηλῶν σας καθηκόντων καὶ τὴν πολυπραγμοσύνην, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀκεραίου τοῦ χαρακτῆρος σας, τὸν ὁποῖον καθημερινῶς, διατυμπανίζων προβάλλετε, σὺν τὴν γνωστήν τοῖς πᾶσιν ἀφιλαργυρίαν σας, σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος ἀναμένει τὴν νόμιμην ἀπόδειξιν εἰσπράξεως.....» (σελ. 2, παρ. 3 & 4).

Ἐπειδὴ τὰ παραπάνω ἀναφερόμενα ἀποτελοῦν ἀδικήματα, πού προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Κώδικα.

Ἐπειδὴ ὁ ἐγκαλούμενος μέ τὴν ἐπιστολὴν του πού δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1996 τοῦ τριμηνιαίου ἐντύπου «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.», ἡ ὁποία ἀπευθύνεται πρὸς ἐμένα τὸ μέν μέ κατασκευαστικῶν, διαδίδων ἐν γνώσει τὴν ἀναληθειάν τους, γεγονότα πού βλάπτουν τὴν τιμὴ μου καὶ τὴν ὑπόληψή μου, ὅπως τὰ ὅσα ἀναφέρονται στίς περιπτώσεις (7) καὶ (8), τὸ δὲ προσβάλλει τὴν τιμὴ μου καὶ τὴν ὑπόληψή μου μέ ἐκφράσεις καὶ χαρακτηρισμούς, ὅπως στίς παραπάνω περιπτώσεις (1) ἕως (8).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Ἐγκαλῶ τὸν ἄνω ἐγκαλούμενον ἐνώπιόν Σας καὶ ζητῶ τὴν κατὰ Νόμον τιμωρίαν του.

Ἀπλώνω ὅτι παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐνάγων καὶ δικηγόρο μου καὶ ἀντίκλητό μου διορίζω τὸν κ. Ἰωάννη Γρηγοριάδη, δικηγόρον Ἀθηνῶν, κάτοικο Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὁδὸς Ἡρώων Πολυτεχνείου 9-11, τηλ.: 24.67.642-24.04.922.

Μάρτυρές μου προτείνω τούς:

1. Εὐθύμιος Μπαρδάκας, Ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κάτοικος Ἀγίας Παρασκευῆς, ὁδὸς Αἰτωλίας, ἀρ. 62.

2. Νικόλαος Παγῶνας τοῦ Βασιλείου, κάτοικος Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὁδὸς Β. Γκέλλα, ἀρ. 32.

3. Παναγιώτης Χαριτίδης τοῦ Σταύρου, κάτοικος Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὁδὸς Μπουμπουλίνας, ἀρ. 54.

4. Λάzaros Συρανίδης τοῦ Χριστοφόρου, κάτοικος Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὁδὸς Ὁδοσσοῦ, ἀρ. 8.

5. Θεοδοσίου Καλλίνικος Ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κάτοικος Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Σκέπης Ἀγίου Στεφάνου Ἀττικῆς.

Ἀθήνα 5-2-1997

Ὁ ἐγκαλῶν

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ